

13^e JAARGANG N° 25 — 1 SEPT. 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

'NS EVEN PROBEEREN

Blo

Onafzienbare rottende bollenmassa's op de gemeente-ashbelt te Lisse.

Achter het kasteel „Assumburg” bij Heemskerk worden groote partijen bollen bijeengegooid om te verrotten.

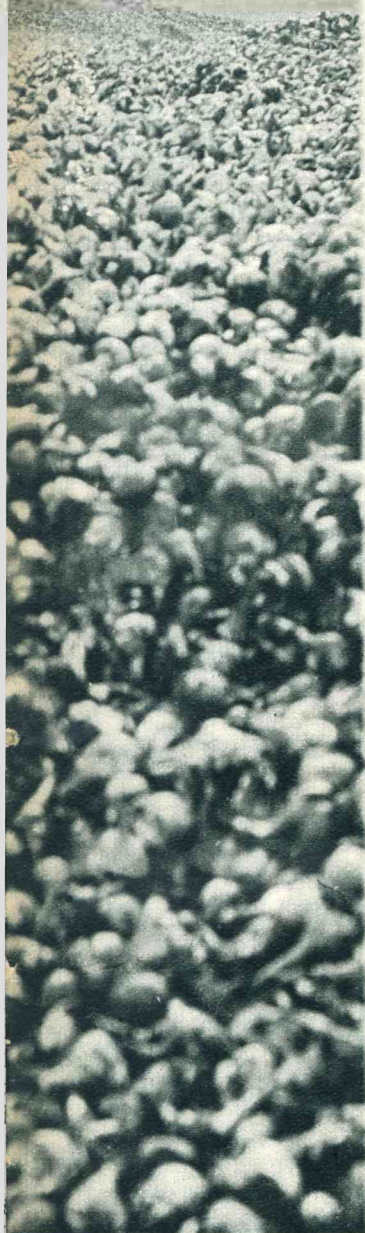
Daar liggen onze voorjaarsbloemen.

Wij leven in den zonderlingen tijd, waarin de producten van het eene bedrijf na het andere moeten vernietigd worden om het bedrijf zelf te „saneeren” — gelijk dit heet. Zoo is er ook een „bloembollensaneeringsplan”, dat door de regeering is vastgesteld, om het door de economische crisis zwaar getroffen bollenbedrijf weer eenigszins op gang te helpen. Het bloembollenbedrijf was de laatste jaren zeer in omvang toegenomen; behalve tusschen Haarlem en Den Haag waren ook in het Noordelijk gedeelte van

Om het vernietigingsproces grondig te doen geschieden worden de bollen ondeugdelijk gemaakt en met benzine of carboleum overgoten.

embollen moeten verrotten

Daarna wordt de brand erin gestoken.

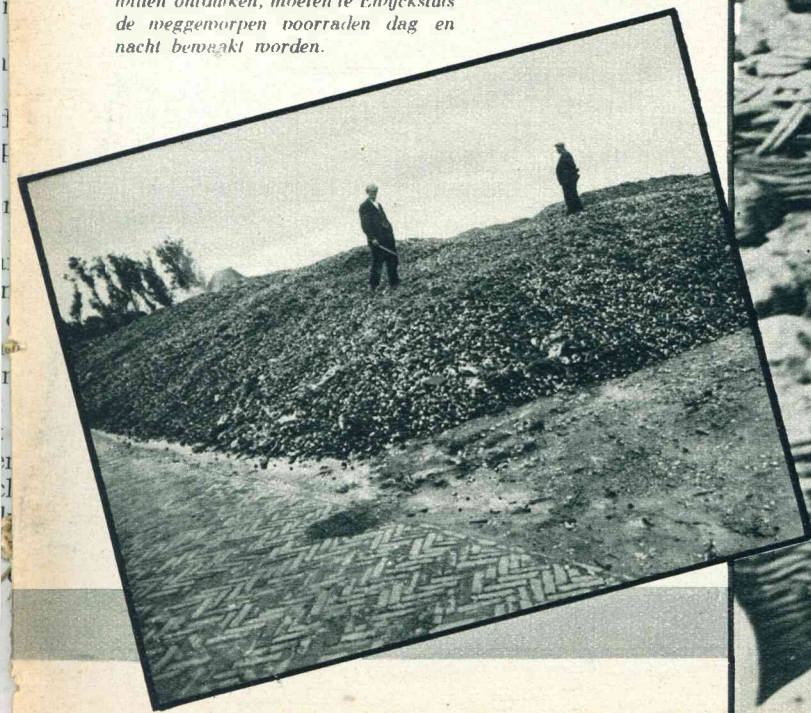
De kweekers van Breezand brengen hun voorraad bollen, die vernietigd moet worden, naar een „kuil“ nabij Emvicksluis.

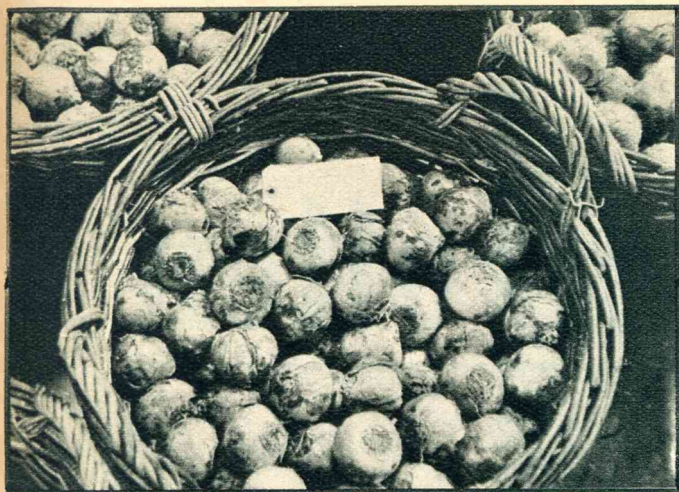
Noord-Holland, b.v. in Breezand en te Anna Paulowna, uitgestrekte gebieden bestemd geworden voor de bloembollen-cultuur. De export was groot en de kweekers en handelaren maakten goede jaren. Maar toen de tarievenoorlog over de wereld losbrak, werden de bloembollen spoedig tot weeldeartikel verklaard en werd de invoer in het buitenland verboden of door hoge rechten onmogelijk gemaakt.

Zoo kon het gebeuren, dat er weinige maanden verliepen of het loonde niet eens meer de moeite de bollen te laten rooien. Toen werd het saneringsplan geboren en te Haarlem werd van regeeringswege de Nederlandsche Kweekerscentrale opge-

Het meten (keuren) van een partij hyacinten.

Daar het gevaar van diefstal niet uitgesloten schijnt door personen, die de door de regeering vastgestelde minimum-prijzen willen ontduiken, moeten te Emvicksluis de weggevoerde voorraden dag en nacht bewaakt worden.

'n Mand hyacintenbollen.

Interieur van het Haarlemsche veilinggebouw, waar de bollen tegen de door de regeering vastgestelde minimum-prijzen worden geveild.

Een klein hoekje van de opslagplaatsen in het Haarlemsche veilinggebouw, waar de bloembollen worden opgeborgen, die den minimum-prijs niet konden opbrengen.

richt. Iedere bollenkweker is verplicht er lid van te worden en zich te houden aan de bepalingen, die door haar, dat is door den minister van Economische Zaken, worden voorgeschreven. Naast deze kweekerscentrale werd nog een exportcentrale in het leven geroepen, aan welke het recht is voorbehouden tot een beperkt aantal uitvoervergunningen uit te reiken.

Van niet minder belang zijn echter de ministerieele bepalingen betreffende de teeltvergunning. Men ging van de gedachte uit, dat er te veel bollen gekweekt worden; de teelt moest beperkt wor-

Tevergeefs machkend op koopers.

Op de veiling. Koopers keuren de door de regeering toegelaten bollenvoorraden.

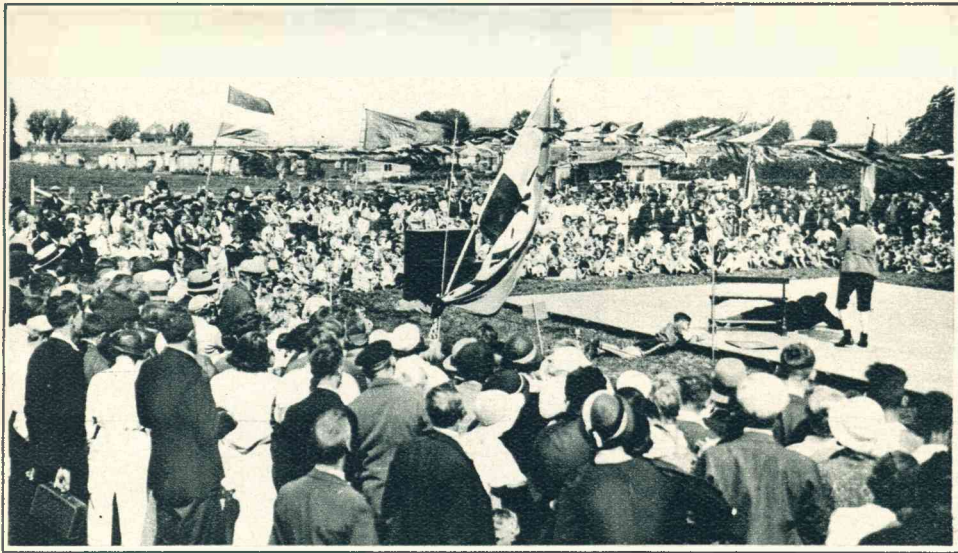
den, omdat de vraag zooveel kleiner is dan het aanbod. Alle kweekers zijn daarom zonder uitzondering verplicht een door de regeering bepaalde hoeveelheid van hun bloembollen in te leveren, dat wil in de praktijk zeggen, te vernietigen of te laten vernietigen, en een ander gedeelte te reserveeren. Zoo moet bijvoorbeeld van de fijne narcissen 30 procent worden vernietigd.

Daarna komt het verkoopen. Noch op de veiling, noch op andere wijze mag anders verkocht worden dan tegen de eveneens door de regeering vastgestelde minimum-prijzen. De bedoeling is, om door dit complex van maatregelen, uitvoervergunningen, teeltbeperking en minimum-prijsbepaling, het telen weer loonend te maken en zoo het ernstig geschokte bedrijf zooveel mogelijk gezond te doen worden. Het ligt niet op onzen weg dit saneeringsplan op zijn verdiensten of fouten te gaan onderzoeken; over de waarde der maatregelen wordt door de kweekers nogal verschillend geoordeeld, al geeft men toe, dat het

noodzakelijk was in te grijpen. Voor het verkoopen der „goedgekeurde” bollen is de veiling naar de meening van velen de beste plaats. Daar wordt niet anders dan tegen de vastgestelde minimum-prijzen geveild, terwijl daar eveneens de partijen, die bij eerste aanbieding den minimum-prijs niet opbrengen, kunnen worden geborgen, totdat de regeering ze tegen den door haar vastgestelden prijs overneemt — ter vernietiging.

Dit vernietigen is ongetwijfeld een minder plezierig gezicht, het zijn immers kostelijke bloemen, tulpen, hyacinten en narcissen, die op een hoop worden gegooid, maar het is noodzakelijk wil het bollenbedrijf ooit weer gezond worden.

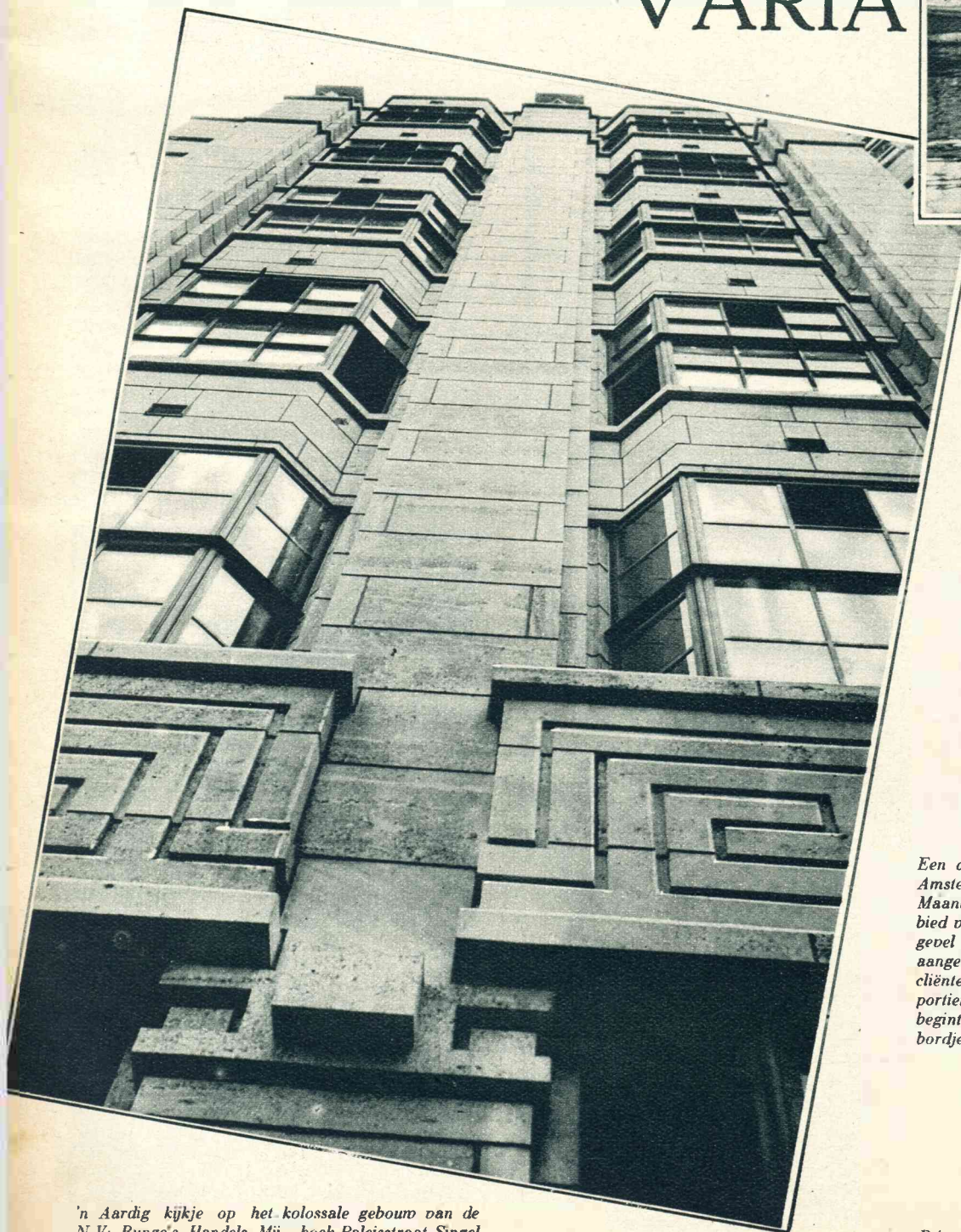

Vorige week werd door den Bond van Volkstuinen te Amsterdam een propagandadag gehouden op de tuingroep: „Nut en genoeg” aan den Spaarndammerdijk. 'n Foto genomen tijdens de opvoering van het tooneelstukje.

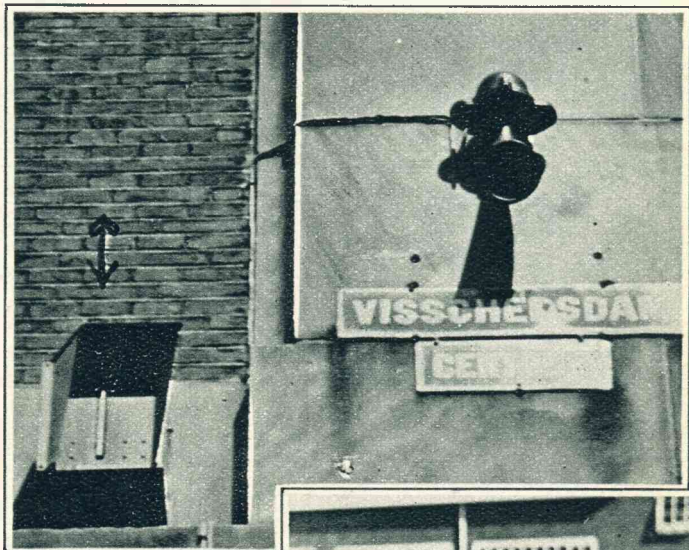
AMSTERDAMSCH VARIA

De tien meter lange Aspirine-tube welke men door de Amsterdamse wateren zag drijven, schijnbaar stuurloos, was een aardig bedachte reclame; het toestel werd op onzichtbare wijze bestuurd uit het daarbovenop geplaatste aspirinetablet. Het origineele vaartuig bij de Munt.

'n Aardig kijkje op het kolossale gebouw van de N.V. Bunge's Handels Mij., hoek Paleisstraat-Singel te Amsterdam, waaraan de werkzaamheden goed vorderen.

Een der grootste warenhuizen te Amsterdam heeft met ingang van Maandag iets nieuws op het gebied van taxi's-ontbieden. Aan den gevel is een hoorn en een bordje aangebracht. Wenscht een der cliënten een taxi, dan drukt de portier op een knopje: de hoorn begint dan te loeien terwijl op 't bordje 'n roode T (zie pijl) verschijnt.

Prinses Ingrid uit Zmeden op haar doorreis van Londen naar Malmö op Schiphol door den cameraman nerrast

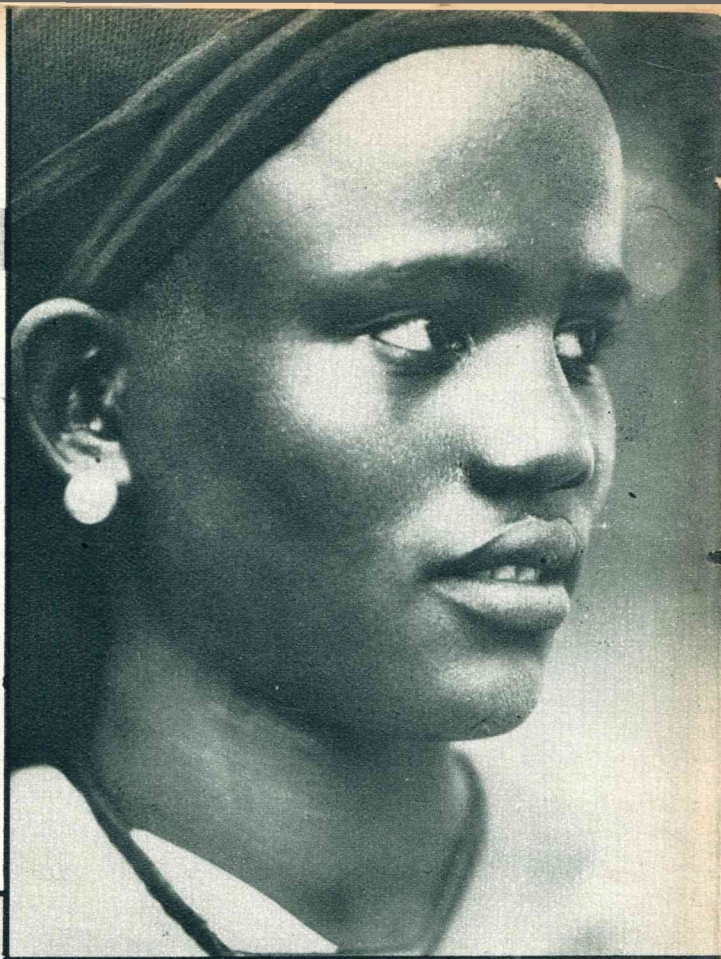
TYPEN

Weinig gebieden van het Afrikaansche werelddeel zijn uit een oogpunt van koloniale politiek zoo belangrijk als Somaliland. Op de landkaart vindt men dit land langs den Indischen Oceaan en de Golf van Aden en zijn gunstige ligging, zoowel in militair opzicht, doordat het een goede gelegenheid biedt voor het stichten van een vlootbasis, als in economisch opzicht doordat het aan het rijke Abessynië grenst, valt aanstonds op.

De Somalinesers zijn een krijgshaftig volk, nog half uit Nomaden bestaande, doch zij schijnen bestemd te zijn om door vreemde volken overheerscht te worden. Reeds de Portugeezen onderwierpen hen in de zeventiende eeuw, na dezen maakte Egypte zich van het land meester, tot ten slotte Engeland, Frankrijk en Italië Somali-

UIT

Knaap uit Djibouti.

Beauties

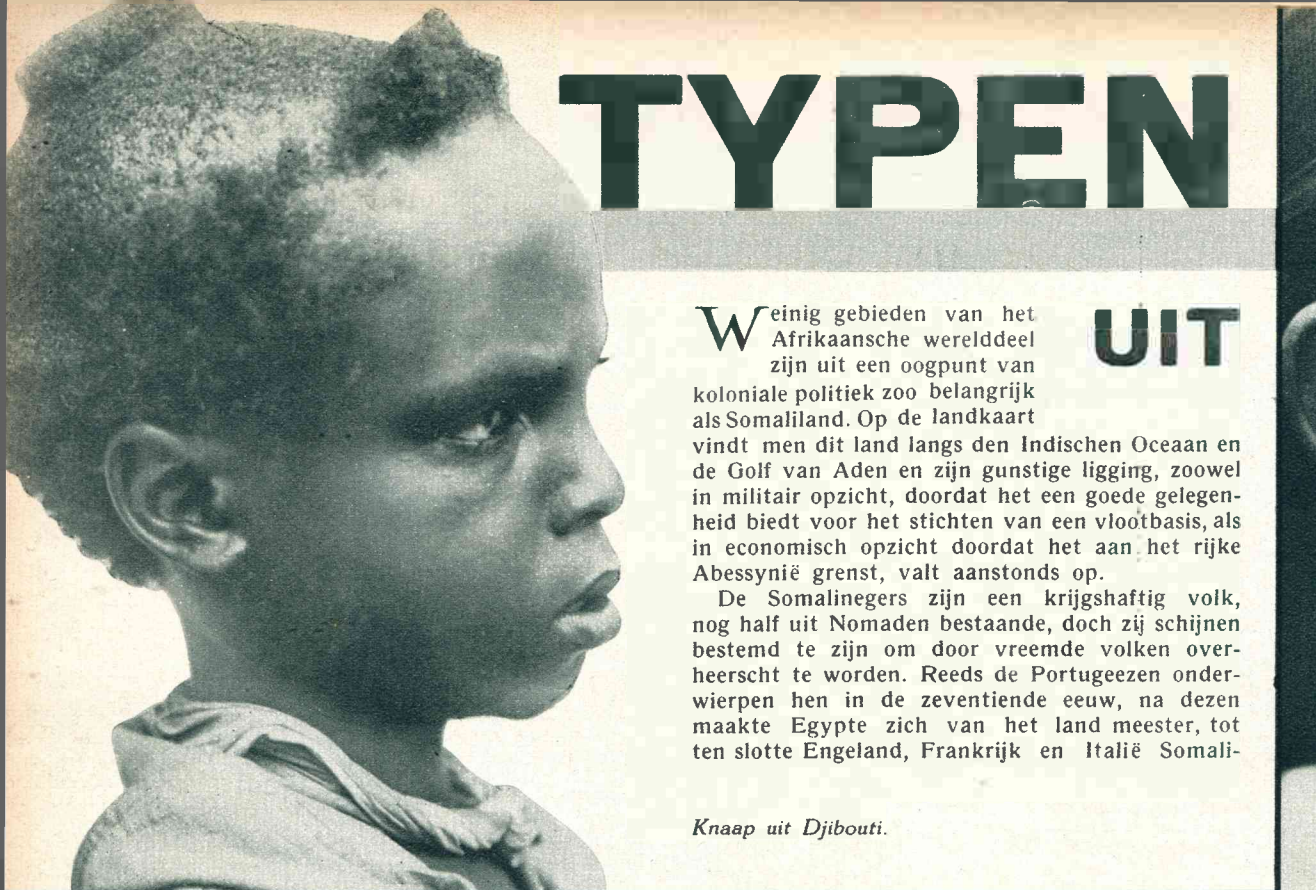
SOMALI

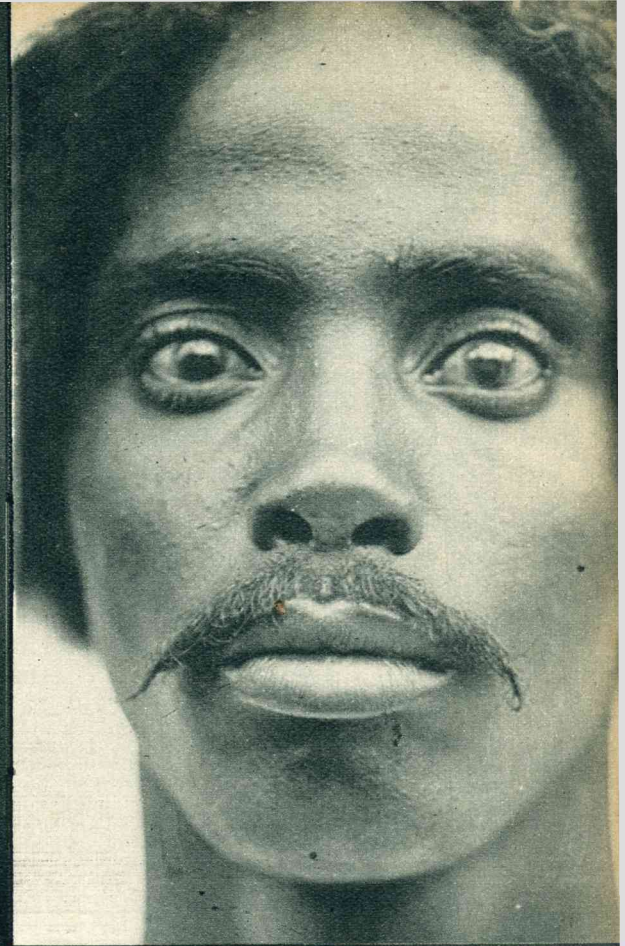
land onder elkander verdeelden. Het zou ons te ver voeren aan te toonen hoe in dit gebied drie verschillende wijzen van kolonisering duidelijk te onderscheiden zijn. Het schijnt echter, dat de Franschen het meest succes hebben met de door hen toegepaste methoden. De zoo vaak door kolonisators aangenomen manier om de vriendschap van een volk te winnen, door hun de bescherming van een Europeesche mogendheid zoo aantrekkelijk mogelijk voor te stellen, en het te doen voorkomen alsof een verbond met de blanken den weg naar een schitterende carrière vergemakkelijkt, 'n methode, welke de Franschen met groot succes in Marokko en Tunis toepasten, heeft bij de Somalinesers

Blank en zwart vriendschappelijk bijeen.

Klein meisje uit Somaliland.

uit Somaliland.

Twée karakteristieke koppen van Somaliërs.

LAND

geen succes gehad. Zij toonen niet de minste interesse voor eereambten, decoraties, reizen naar Europa, of voor schitterende ontvangsten in de hoofdsteden. De Somali-neger, een slanke, edele verschijning, heeft geen belangstelling voor de politiek; hij wenscht te leven, zooals zijn vader en zijn voorouders leefden; een dagelijksch inkomen van eenige francs is hem voldoende. Wel

heeft hij een bijzonder talent voor het aanleeren van vreemde talen en in de hoofd-plaats Djibouti kan men zoowel met Fransch als met Duitsch, Engelsch en Italiaansch terecht. Waarschijnlijk is dit ook een der oorzaken, dat men Somalinesers nog al eens bij groote rondtrekkende circussen aantreft.

Vredelievend zijn de Somalinesers, zoolang zij in de stad wonen onder onmiddellijk

„Wat moet die man met dat zwarte kastje?”

Vadertrots.

toezicht van de Europeanen. In hun woestijnen en op hun zwerftochten huldigen zij het „oog om oog, tand om tand”, en beoorlogen zij elkander en naburige stammen, met dolk, schild en speer. In de koloniale troepenmachten der mogendheden zijn de Somalinesers uitstekende soldaten. Maar of dat op den duur voor de Europeanen wel aangenaam zal blijken te zijn? Onze medewerker Kurt Lubinski bereisde dit weinig betreden gebied en maakte er een serie „koppen”, welke getuigen van de kracht en schoonheid van dit volk. De Somalinesers zijn geen „volkomen” negers, daar zij zich sinds eeuwen met de Arabische volken hebben vermengd. Hun huidskleur is donkerbruin.

De Noordermarkt te Amsterdam.

De Tong van de Gouden Kit

door *Humphr. Ward Burton*

Met de benoeming van Price tot inspecteur van den dienst ter bestrijding van den handel in verdoovende middelen had de politiechef van San Francisco een gelukkige keus gedaan. Price was een gevoelsmens. Hij geloofde niet aan het toeval, maar hij vertrouwde zich daarentegen geheel toe aan zijn intuïtie.

Die intuïtie, het zesde zintuig van den gevoeligen mensch, was bij hem toegespitst tot de uiterste scherpste. Zij bewees hem dezelfde diensten als het natuurlijk instinct aan een dier in de wildernis. Dat kwam aan den dag bij de ontdekking van de „Gouden Kit”.

Aan het bestaan van de geheimzinnige „Gouden Kit” had niemand in Frisco ooit getwijfeld. De politie had er in de onderwereld herhaaldelijk over hooren spreken. Maar altijd met zooveel vage toespelingen, dat niemand er ooit houvast aan kon krijgen voor het instellen van een serieus onderzoek.

Het stond vrijwel vast, dat de „Gouden Kit” een der belangrijkste knooppunten was van een „Tong”, een geheime Chineesche vereeniging. Ook was het aan geen twijfel onderhevig, of de organisatie omspande de geheele wereld. Dat zij zich bezig hield met den sluikhandel in verdoovende middelen, was evenzeer een vaststaand feit. Maar dat was dan ook alles, waarover de politie zich met zekerheid kon uitlaten.

Price vermoedde, dat de „Gouden Kit” het distributieapparaat was voor de Vereenigde Staten. Maar waar de „Gouden Kit” gevestigd was, wie de organisators waren, vanwaar de verdoovende middelen werden ingevoerd — dat alles was voor hem evenzeer een geheim, als voor den minsten politiemans van Frisco.

Op den morgen, waarop dit verhaal een aanvang neemt, wandelde Price de Maxwell Street in. „Street” was eigenlijk een te grootsche benaming voor het doodlopende slop. Het was een der weinige stegen van Chinatown, die bij de aardbeving van 1905 gespaard waren gebleven.

Maxwell Street was nauw en donker. De huisjes bouwvallig. Scheefgezakte schoorsteenen en gammele geveltjes. Beplakte vensters en verroeste uithangborden, die naargeestig piepten in de hengsels. En sluipende Chineezinnen, waaraan iedereen kon zien, dat zij obscure paden bewandelden.

Price, de handen in de zakken en de pet verdacht-schuin op het hoofd, slenterde de steeg in. Zijn intuïtie bracht hem tot staan voor een bouwvallig krot. Het was twee verdiepingen hoog. De deur en de vensterkozijnen waren verzakt. De gevel was geschonden, de voegen lagen bloot. Boven de gammele deur hing een lantaarn. Daaronder een uithangbord, knarsend in zijn verroeste hengsels.

„Boardinghouse van Li Tao Sen,” ontcijferde Price de Chineesche karakters.

Hij klakte met de tong. „Hulloh, old Price, je hebt honger,” sprak hij halfslud tot zichzelf.

Elk Chineesch boardinghouse in Frisco houdt er de twijfelachtige weelde van een portier op na. Hier was echter geen mensch te zien. Price liep dan ook de bouwvallige trap met evenveel gerustheid en zekerheid op, alsof hij bij Li Tao Sen thuis was. Ergens van boven klonk een vioolsolo. Hij werd erdoor aangetrokken als een hond tot een lekkere kluit.

Price klopte brutaal aan de kamerdeur, waachter de viool zong. Hij deed het tot driemaal toe, maar er kwam geen antwoord. In zulke gevallen was Price gewend zichzelf te helpen. Hij opende de deur en trad binnen. De kamer die hij aanschouwde was de wonderlijkste die hij ooit had gezien.

De glanzend-zwart gelakte wanden waren afgezet met vurig rood. Het fond was beschilderd met gouden pelikanen, reigers en draken. In een hoek van het vertrek stond een huistaar, waarboven lange reepen rijstpapier hingen, die beschilderd waren met Chineesche karakters. Het waren papieren gebeden, bestemd voor den huisgod, die men boven elk Chineesch altaar aantreft.

Aan het plafond hingen veelkleurige lampions. In het midden van het vertrek stond een vuurrood gelakt tafeltje. En op een kussen daarvoor zat een Chineesch meisje.

Price schatte haar leeftijd op zestien of zeventien jaar. Haar nog niet geheel ontwikkelde lichaamsbouw liet zulk een schatting toe. Haar wangen waren geblancket, de lippen vuurrood geverfd. In haar groote, donkere oogen lag een uitdrukking die heel kinderlijk, doch nu en dan echt vrouwelijk was. Haar handen waren slank en sierlijk gevormd, de nagels ervan rose gekleurd.

De Chineesche was gekleed in een blauwzijden japonnetje, dat opgehouden werd door een vuurroode sjerp. Aan haar voeten droeg zij blauw satijnen muiltjes, rijk versierd met borduursel.

Price had dit alles in één oogopslag opgenomen. De aanwezigheid van dit sierlijk gekleede jongemeisje in deze obscure omgeving verraste hem nog meer dan de exotische aanblik van de kamer. Het meisje had bij zijn binnentreden de viool laten zakken en blikte hem nu verbaasd aan.

„Good morning, miss,” groette Price opgewekt. Het meisje gaf hem geen antwoord. Price voelde zich een beetje verlegen worden onder deze vreemde situatie. „Good morning, miss,” herhaalde hij.

Hij ving een strakken blik van het meisje op. Zij bracht langzaam de hand aan den mond en wees vervolgens op haar ooren.

„Doofstom,” liet Price zich medelijdend ontvalen. Het meisje greep naar een leetje en teekende met ongehoefde hand Latijnsche karakters. Zij schreef de Engelsche taal.

„Wat wenscht u?” las Price. Hij nam het leetje over en schreef met groote, duidelijke letters: „Shock”. Het was het Engelsche code-woord voor verdoovende middelen, dat alleen door ingewijden werd gebruikt.

Price schreef het zonder eenige bedoeling. Hij wist eigenlijk geen ander redelijk antwoord te bedenken. Maar hij was er in het geheel niet op voorbereid, dat hij hier in dit smerige boardinghouse opium zou aantreffen.

Het meisje nam de lei terug. „Li Tao Sen is afwezig,” schreef zij.

Price siste even tusschen de tanden. De handel in „shock” scheen hier niets ongewoons.

„Wanneer komt hij terug?” vroeg hij met behulp van de lei.

„Ik weet het niet; Wang Lu Koo kan u wel inlichten,” antwoordde het meisje. Terwijl Price de woorden las, ging plotseling de deur open. Werktuiglijk, een gevaar voorvoelend, keerde hij zich bliksemsnel om en wierp het leetje op de tafel.

Hij staarde in het donkere, dreigende gelaat van een Chinees. De man liet zich slechts één woord ontsnappen, maar dat was voldoende om den inspecteur te doen begrijpen dat hij herkend was.

„Price...” Er lag een onverholven dreiging in de stem van den Chinees.

„Hulloh, dat ben ik,” antwoordde Price opgewekt.

De Chinees had met een vlugge beweging het leetje gegrepen. Hij las de vragen en de antwoorden en dat was beslissend voor het lot van den inspecteur. Als een kat wierp de Chinees zich om zijn nek. Price had zelfs geen gelegenheid om zich te verweren. En nog minder tijd om zijn browning te trekken. De duimen van den Chinees dreigden hem te wurgen en met de vindingrijkheid der wanhoop bedacht hij een truc.

Price zakte plotseling door zijn knieën. De Chinees moest hem loslaten en viel bijna over hem heen. Alsof hij bewusteloos of dood was, liet de inspecteur zich languit op den vloer vallen. Hij hoorde het meisje ongearticuleerde klanken uitstooten, waarmee zij blijkbaar uiting gaf aan haar angst. De Chinees had zich hijgend opgericht en greep de lei. Hij gaf er het meisje een woedenden slag mee op het hoofd, zoodat zij gilde van pijn.

Voor hij haar nogmaals kon slaan, maakte Price gebruik van het voordeel dat hem geboden werd.

Bliksemsnel stond hij op. Een welgemikte slag op den slaap van den Chinees maakte een eind aan het gevecht. De man viel neer als een gevelde boom. Price was er onmiddellijk bij en in tijd van een oogwenk was hij geboeid. Hijgend naar adem keek de inspecteur het meisje aan.

Zij had de handen gevouwen als vroeg zij om genade. Haar oogen staarden hem smeekend aan. En langs haar wang lekte het bloed van een gapende hoofdwond. Price begreep niet wat die smeekende houding beduidde. Was het meisje bang voor hem? Of vroeg zij om genade voor den Chinees?

Hij nam een bloc-note uit zijn zak en stelde haar een paar vragen.

„Is dit Li Tao Sen?”

„Neen, dit is Wang Lu Koo,” luidde het antwoord, met bevende hand geschreven.

„Zijn er nog Chineezinnen of blanken beneden?” vroeg hij.

„Ja, vijf of zes, sir.”

In Price's oogen lichtte het even. Met vijf of zes Chineezinnen tegelijk bond hij in deze obscure buurt, waar 'n moord gemakkelijk verdonkeremaand kon worden, liever den strijd niet aan. Wantrouwend opende hij de deur. In de gang was niets te zien en van beneden liet zich geen gerucht hooren. Waarschijnlijk had men dus niets van het gevecht vernomen.

De situatie was gevaarlijk, wat moest hij met zijn arrestant beginnen? Peinzend keek hij het meisje aan. Eerst nu dacht hij aan de hoofdwonde. Met behulp van zijn noodverband stelde hij het bloeden en knikte haar geruststellend toe. Hij ving een dankbaren blik van haar op en tegelijk wenkte zij hem om de bloc-note.

„Is u van de politie?” informeerde zij.

Price knikte bevestigend.

„Wilt u mij dan meenemen uit dit huis?” las Price een oogenblik later.

De inspecteur keek verrast. Wat had dat verzoek te beduiden? Meenemen wilde hij haar in ieder geval, zij moest een kostbare bron zijn voor inlichtingen. Maar waarom verlangde zij er zelf naar haar landgenooten te verlaten?

Price legde haar die vraag voor. Het meisje nam het potlood en schreef snel het antwoord op.

„Ik haat Li Tao Sen. Ik ben een Kwangsoe-meisje. Direct na mijn geboorte ben ik aan den „Tong” verkocht, om papaver te kweken in het land van de Songka. De Chineesche dokter van den „Tong” heeft mij door een operatie doofstom gemaakt, evenals alle andere meisjes die aan den „Tong” verkocht werden. Li Tao Sen heeft mij van Thaïs meegenomen naar San Francisco, om van de opiumsiroop morphine en heroïne te bereiden. Ik word mishandeld; ik bid u, neem mij mee. Mijn naam is Feng Lu.”

Het antwoord was een geweldige verrassing. Price keek het meisje getroffen aan. Dat de meisjes van Laos, Thaïs en Kwangsoe langs operatieven weg doofstom werden gemaakt, als zij aan de Chineesche papaverkwekers verkocht werden, had hij reeds meermalen gehoord. Het geschiedde om te voorkomen dat de geheimen van den „Tong” verraden werden, beweerde men. Maar Price had aan die verhaaltjes nooit veel geloof gehecht. Doch thans was zijn meening grondig gewijzigd. Hier voor hem zat het bewijs van de vreeselijke mishandeling.

Price was een gevoelsmens. Zijn ethische opvattingen hadden hem naar den dienst ter bestrijding van den handel in verdoovingsmiddelen gedreven. Hij verafschuwde de verslaving van den vrijen mensch. En zijn langzame ondergang en uiteindelijke dood, veroorzaakt door gewetenloze opiumhandelaren, maakten een heftige verontwaardiging bij hem gaande.

Al zijn medelijden ging nu naar dit meisje uit. Zij keek hem met een roerenden blik aan. Price begreep dat zij haar vrijheid van hem verwachtte. En hij was vastbesloten haar die vrijheid te geven, haar zoo noodig te veroveren met de revolver in de

vuist. Maar indien hij kon, wilde hij geweld vermijden. Niet omdat hij het leven van die schurken van zooveel waarde achtte, maar omdat hij door een gevecht de vrijheid van Feng in gevaar bracht.

Price keek naar den geboeiden Chinees. Hij lag nog altijd bewusteloos. En beneden liet zich nog niets hooren. Hij nam de bloc-note en stelde het meisje een paar vragen.

„Zouden wij het huis ongehinderd kunnen verlaten?”

„Ik mag het huis niet verlaten, maar als wij vlug zijn, zal het wel gelukken te ontkomen. Elk oogenblik echter kan „Frisco Dick” komen.”

Het antwoord was een nieuwe verrassing. „Frisco Dick” was een van de beruchtste misdadigers van San Francisco, die zich met alle obscure zaken inliet, waaraan money te verdienen was. Price stelde vlug zijn volgende vraag.

„Zijn we in Maxwell Street veilig?”

„Nee, alle bewoners staan in dienst van de „Gouden Kit”. U moet voorzichtig zijn en zich haasten.”

Price was een oogenblik verbijsterd van vreugde. Hij had de „Gouden Kit” ontdekt, het belangrijkste centrum van den „opium-tong” in de Vereenigde Staten. Maar tegelijk begreep hij, welk een gevaar die ontdekking meebracht. Als hij niet snel en met overleg handelde, zou het geheim hem nooit over de lippen komen.

„Kom mee, miss,” zei hij heesch van emotie. Hij vergat dat het meisje hem niet verstond. Maar zij begreep hem nochtans. Voorzichtig maakte hij de deur open. Beneden klonk een zacht geroezemoes van stemmen. Hij nam zijn browning in de hand en gaf Feng Lu een wenk. Het meisje volgde hem met een angstig gezicht.

Price sloop de trap af. Bij elke trede kraakte zij. Het maakte hem nerveus, maar de gedachte aan de doofstomme Chinees gaf hem kracht genoeg zijn zenuwen tot bedaren te brengen. Geruischloos slopen zij de gang door. Een oogenblik later stonden zij in Maxwell Street. Hier en daar stond een Chinees aan de deur. Zij keken heel verbaasd naar het meisje en verdwenen plotseling in huis.

„Rennen,” schreeuwde Price schor, het meisje bij de hand nemend. Zij snelden de nauwe steeg uit. Achter hen viel een schot. Het ketste vlak naast Price's hoofd tegen den grauw muur. De kalk vloog hem in de oogen. Het meisje liet een kreet hooren, maar de volgende seconde waren zij in veiligheid: Maxwell Square lag voor hen open. Maxwell Square, met zijn taxi's en zijn politie-agenten...

„Gered!” liet Price zich verlicht ontvallen. Hij keek Feng Lu aan. Het meisje lachte hem toe en knikte heftig, de eenige manier waarop zij haar vreugde kon uiten. Een minuut later zaten zij veilig in een taxi en reden zij snel naar Price's woning, het meisje dankbaar en verrukt en Price buiten zichzelf van vreugde, omdat hij een geheim op het spoor was gekomen, dat van onschatbare waarde kon blijken te zijn.

* * *

Price zat op het bureau van den Bestrijdingsdienst tegenover zijn chef. Hun oogen waren vol ernst en aandacht. En hun gelaat stond bezorgd.

„Ja, het is een vreemde historie,” herhaalde de chef. „Geen gram van het smerige goedje gevonden. Goed beschouwd konden we dat ook verwachten. Na je inval in de „Gouden Kit” hebben de boeven zich natuurlijk gehaast alles in veiligheid te brengen. Maar ik hoopte, op iets anders beslag te kunnen leggen. Op correspondentie bijvoorbeeld, die ons de wijdvertakte bende in handen kon spelen. En daarin zijn we helaas teleurgesteld.”

Price knikte ernstig. „Er zit niets anders op dan het kwaad bij den wortel aan te tasten, sir.”

De politie-chef keek levendig op. „U bedoelt?”

„Een reisje naar China te maken, sir,” antwoordde hij. „Ik stel in Feng Lu een onvoorwaardelijk vertrouwen. Het meisje is bekend in het land van de Songka. Zij geniet bovendien het vertrouwen van den „Tong”. Als we snel kunnen besluiten en handelen, zoodat we de waarschuwingen voor zijn, kunnen we daarginds de heele bende inrekenen.”

De chef fronste de wenkbrauwen. „Een heele reis, mister Price. Maar dat is het grootste bezwaar niet. Zou je medewerking krijgen van de Chineesche autoriteiten?”

„Daar ben ik van overtuigd,” antwoordde Price levendig. „Zij zijn zelfs tot medewerking verplicht, op grond van het Volkenbondstractaat inzake het toezicht op den handel in verdoovende middelen. Als u mij een machtiging kunt verschaffen als vertegenwoordiger van de sectie VI van den Volkenbond, voorzie ik werkelijk succes.”

De chef kuchte eens. „Hm, ja, het was misschien het beste als we daartoe besloten. Het zou een radicale oplossing zijn, als we den „Tong” in China konden vernietigen. De kweek van de papaver zou in die streek dan vanzelf onmogelijk zijn geworden. Eh... waar ligt dat land van de Songka eigenlijk?”

Price greep een blad papier en begon te teekenen. „Hier stroomt de Songka, daar de Mekong. Het land daartusschen wordt heimelijk benut voor den kweek van de papaver. Zoals ik u reeds eerder zei, gebruikt men er meisjes voor uit de provincies Kwangsoe, Laos en Thaïs, die als bijzonder intelligent bekend staan. Het land van de Songka is geheel in handen van den Tong van de Gouden Kit. Feng Lu is er uitstekend bekend, zij heeft tot haar zestiende jaar in het Tonghuis gewoond.”

„Zoo, hm, dus u wilde die doofstomme meenemen?”

Price knikte. „Ja, van haar medewerking hangt het succes grootendeels af, sir.”

„Ja, ja, begrijpelijk. Maar is u niet bevreesd om alleen te gaan? Tegenover hoeveel vijanden kunt u komen te staan?”

Price lachte zorgeloos. „Feng Lu zegt, dat het Tonghuis wordt bestuurd door vier Chineezers. Met behulp van de Chineesche autoriteiten word ik die wel baas. Maar ik verwacht veel groter effect van het onderzoek. Er moet zich in het Tonghuis correspondentie bevinden. Aanwijzingen in ieder geval, aan wie de ruwe opiumsirop in de Vereenigde Staten geleverd wordt. En dat is kostbaar materiaal voor de bestrijding van den handel.”

De chef kwam plotseling tot een besluit. „'t is goed, ik stel vertrouwen in u en verlaat me geheel op u. Ik zal onmiddellijk een telegrafische machtiging vragen aan den senator, die deel uitmaakt van de opiumcommissie...”

Price onderbrak hem haastig. „Een code-telegram dan, please.”

„Waarom?” De chef keek verbaasd.

„Omdat ik verwacht dat de leden van den Tong in de Vereenigde Staten alles zullen doen om achter onze plannen te komen...”

Price werd onderbroken door een kloppje op de deur. Er trad een beambte binnen, die zich met een levendig gebaar tot den inspecteur wendde. „Het jacht van Frisco Dick, sir...”

Price sprong verrast op. „Well?” vroeg hij haastig.

„Heeft een half uur geleden zee gekozen, sir,” vulde de beambte aan. „Zij hebben een grooten voorraad proviand ingenomen en hebben dus vermoedelijk een reis van een paar weken voor den boeg.”

Price keek somber. „De onderwereld heeft onze plannen al voorzien, sir,” wendde hij zich tot zijn chef. „De verdwijning van Feng Lu doet hen het ergste vreezen. Frisco Dick, die een leidende rol schijnt te spelen in den Tong, is reeds op weg om de leiders in China te waarschuwen. Vermoedelijk zal hij tevens trachten het bezwarend materiaal in veiligheid te brengen.”

„Damn'd, dan schijnt de zaak van groot gewicht te zijn, sir,” viel de chef uit. „Maak dan maar spoedig dat u erbij is. Heeft u al gekeken in den folder wanneer er een schip gaat?”

Price knikte. „Morgenmiddag vier uur gaat de „Bewamag,” van de Frisco-Yokohama-Line. In Japan zal ik een andere reisgelegenheid moeten zien te vinden.”

„Goed, ik laat alles aan u over,” stemde de chef levendig in. „Ik zorg dus voor een mandaat.”

„En voor passage op de „Bewamag,” verzocht Price. „Ik vertoon me liefst niet meer zonder noodzaak op straat. De Tong heeft er alle belang bij om me een beetje te lichten.”

De chef knikte. „Kijk goed uit en pas op,” waarschuwde hij bezorgd.

Zijn bezorgdheid bleek niet voorbarig te zijn. Toen Price in zijn auto naar huis toe reed, kwam hem een zware vrachtauto tegemoet. Deze maakte een plotselinge wending, toen hij Price gepasseerd was. Het rechterachterwiel van den

vrachtwagen zou den auto van den inspecteur zeker met groote kracht hebben aangereden, indien Price niet op zijn qui-vive was geweest. Hij voorvoelde echter als het ware het gevaar en door bliksemsnel uit te wijken, ontsnapte hij aan de gevaarlijke botsing. Grimmig lachend kwam hij thuis. Zonder er iemand van te verwittigen scheepste hij zich in het holst van den nacht op de „Bewamag” in en gaf vanaf boord aan zijn chef kennis, waar hij hem vinden kon. Eerst toen voelde hij zich veilig en ging hij gerust slapen.

* * *

De „Bewamag” was den volgende dag nog maar pas een uur in zee, toen de marconist Price het volgende radiogram toonde.

„Meteoor stop Beer en aap verzonden per Bew van Frijol. Spoed. T. G. K.”

Price lachte. „U ziet dat ik er goed aan deed u te verzoeken, mij alle opgevangen radiogrammen ter inzage te geven, sir.”

„Is het werkelijk iets van belang voor u?” vroeg de marconist.

Price knikte. „De „Meteoor” is een jacht dat een etmaal voor ons ligt. De beer die verzonden is per Bewamag ben ik, de aap is het doofstomme Chineesche meisje. Allesbehalve vlelend, wat? De Frijol is de Frisco-Yokohama-Line. En wat T. G. K. beteekent, zal u wel niet kunnen schelen. Er komt iets van Tong in voor en dat begrijpt u toch waarschijnlijk niet.”

Price was in een uitstekende stemming. De „Meteoor” lag voor hen, maar zij liep een paar knopen minder dan de „Bewamag”, zoodat zij ongeveer gelijk in Yokohama konden zijn. Zijn eenigste zorg was dat hij vandaar niet onmiddellijk naar Nanking zou kunnen vertrekken. Dat zou de „Meteoor” een voorsprong geven, die hem noodlottig kon worden.

Het genot van de zeereis verdreef Price's zorgen. Hij onderhield zich vele uren met Feng Lu, die hem overal volgde als een dankbare hond. Het meisje vond er een genoegen in hem te bedienen en gaf met de grootste bereidwilligheid alle inlichtingen die hij verlangde.

Twaalf dagen na het vertrek uit San Francisco kwam de haven van Yokohama in zicht. De „Meteoor” lag slechts een paar mijlen voor hen. De quarantaine hield haar echter op totdat de Bewamag aankwam. Price trof het ongelukkig, er waren nog vier andere schepen voor hen, bij het quarantaine-onderzoek. Hij popelde van ongeduld, dat echter plotseling getemperd werd, toen hij zag dat de „Meteoor” nog rustig in de haven lag. Frisco Dick was dus blijkbaar voornemens, een dagje rust aan den wal te nemen.

Price liet Feng Lu aan boord achter. Op het kantoor van een scheepsagent informeerde hij naar een reisgelegenheid naar Nanking. Het antwoord stelde hem hevig teleur, er vertrok geen boot voor over drie dagen. „Geen wonder dat Frisco Dick geen haast maakt,” mompelde hij nijdig.

Hij verliet het kantoor van den scheepsagent, nam een taxi en liet zich naar het kantoor van de Luchtvaartmaatschappij brengen.

Hij verzocht een vliegtuig voor Nanking of Shanghai. Het antwoord was een nieuwe teleurstelling: er was geen enkel vliegtuig meer ter beschikking.

Price vloekte. De agent betuigde zijn leedwezen.

„Heel jammer, sir. Als u een half uur eerder was geweest, had u met een Amerikaan mee kunnen gaan naar de Songka. Op den terugtocht had de piloot u dan wel op uw bestemming neergezet.”

Price sprong plotseling op. „Naar de Songka... een Amerikaan?” vroeg hij verbijsterd van schrik.

De agent knikte. „Een kwartier geleden vertrokken, sir. Er waren nog zeven plaatsen vrij, zeer jammer.”

Price kwam met een vloek tot zichzelf. Frisco Dick was hem te slim af geweest; hij had onmiddellijk na aankomst het snelste vervoermiddel genomen om hem voor te zijn. De inspecteur kon wel huilen van woede en spijt. Zijn voortvarendheid was nutteloos geweest. In den strijd om den „Tong van de Gouden Kit” gingen Frisco Dick en zijn kornuiten uit de onderwereld met den grooten prijs strijken...

Half wanhopig liet hij zich naar de haven terugbrengen. Toen hij uitstapte cirkelde er een vlieg-

tuig boven de schepen. Hij werd plotseling actief. „Waar komt dat ding vandaan?” vroeg hij driftig.

De chauffeur wierp een blik naar den hemel. „Nergens, hoort hier thuis, sir,” antwoordde hij laconiek.

„Hier thuis... van wie is het dan?” hernam hij. „Legervliegtuig, sir,” gaf de Japanner onverstoobar kalm ten antwoord.

Price greep naar zijn hoofd. „Een legervliegtuig,” mompelde hij. Hij kreeg een wanhopigen inval. „Chauffeur, breng me zoo snel mogelijk voor den commandant van de Luchtvaartafdeeling,” gebod hij, vlug instappend.

De auto reed weg. Vijf minuten later stond hij stil voor een groot gebouw.

„Luchtvaartafdeeling, sir.”

„Dank je,” zei Price. Hij snelde het gebouw in. De Japansche portier verstond geen woord Engelsch. Echter wel Duitsch, ontdekte Price. Op dringenden toon verzocht hij den commandant te mogen spreken. Hij gaf den Japanner tien dollar en stelde hem zijn Volkenbondsmachtiging ter hand. Een minuut later stond hij tegenover kolonel Shiroto. Op driftigen toon droeg hij zijn verzoek voor.

„Kolonel, het is van het grootste belang dat ik zoo spoedig mogelijk in China kom,” begon hij. „Zou u mij een legervliegtuig ter beschikking willen stellen?”

De officier sloeg een gat in de lucht van verbazing. Maar Price gaf hem geen tijd voor een weigerend antwoord. Als een volleerd diplomaat droeg hij zijn belangen voor.

De kolonel moest hem goed begrijpen. Hij was door de „Opium-sectie” van den Volkenbond belast met de opsporing van een paar misdadigers. Zij waren hem zooveel ontsnapt in een particulier vliegtuig. Hij wist waar zij zich heen hadden begeven en het was hem alles waard, als hij in de gelegenheid werd gesteld hen in te halen. Bij zijn beslissing mocht de kolonel niet uit het oog verliezen, welk een uitstekenden indruk het zou maken op de leidende figuren van den Volkenbond, indien zij vernamen dat de Japansche luchtvaartautoriteiten hun volle medewerking aan het opsporingswerk hadden verleend...

Price was een diplomaat. En kolonel Shiroto liet zich door zijn diplomatie overbluffen. Daarenboven scheen hij de achtervolging als een sportief genot te beschouwen voor den piloot, dien hij op het oog had.

„Ik zal u de „Nepon K.Z. 149 F” geven,” sprak hij na eenig nadenken. „Luitenant Toyohiko houdt het Japansche record snelheidsvlucht. Ik kan u echter niet verder laten brengen dan Shanghai. Wij mogen in China alleen landen op het vliegveld van de internationale concessie.”

Price sprong op van vreugde. „Ik dank u, kolonel. Ik zal niet nalaten in mijn rapport aan den Volkenbond melding te maken van uw medewerking,” sprak hij waardig. Hij vergaf zichzelf de leugen maar terwille van het goede doel. Haastig vroeg hij wanneer hij zou kunnen vertrekken.

„Over een uur,” besliste de kolonel. „Dan hebt u toch nog een voorsprong van ongeveer zeven uren tot Shanghai. De afstand bedraagt ongeveer vijftienhonderd kilometer. De vliegtuigen van de Luchtvaartmaatschappij vliegen honderd kilometer, de „Nepon 149” bereikt een kruissnelheid van ruim tweehonderd...”

Price ging overgelukkig heen. Hij reed naar de haven en bracht Feng Lu naar het militaire vliegveld over. Kolonel Shiroto kwam persoonlijk afscheid van hem nemen.

„Een luitje, een of ander grootkruis kreeg hij, als ik was dien hij zich voorstelt dat ik ben,” mompelde Price vergenoegd. Hij zette de bangste Feng Lu op de plaats van den waarnemer en nam zelf naast den piloot plaats. Kolonel Shiroto gaf het sein tot vertrek en een oogenblik later verhief de „Nepon 149” zich boven de heilige bosschen van Kwannon. De verkenningsjager vloog met zijn grootste snelheid en inwendig verrukt zag Price reeds eenige uren later de wateren van de Oost-Chineesche Zee onder zich wegdrijven.

„Hulloh, sir, heeft u een vliegtuig voor me?”

De waardige Chinees, die aan het hoofd stond van het filiaal der Luchtvaartmaatschappij in Shanghai, schudde melancholiek het hoofd.

„No, sir, allemaal in beslag genomen door het leger.”

Price herinnerde zich zooiets als een Japansch-Chineesch conflict.

„Waar wilt u heen?” informeerde de Chinees.

„Naar een land, dat ergens aan de Songka ligt,” antwoordde Price teleurgesteld.

„Neem een auto, sir,” ried de Chinees hem aan. „In zes uur tijds is u op uw bestemming.”

Price had geen andere keus. Hij bestelde een flinken auto voor een langen tocht. Het duurde echter nog een vol uur, voor hij vertrekken kon. Zoo lang hielden de Chineesche autoriteiten hem op. Price was nijdig van ongeduld, maar eindelijk was de geschiedenis geregeld: hij kreeg drie gewapende soldaten mee, om hem bij de arrestatie behulpzaam te zijn.

De tocht ging door een sprookjesachtig landschap. De verstrooide miniatuurwoningen waren weggedoken achter hars- en zeepboomen en prijken alle met een tooverscherm en een grinnikenden huisgod boven de deur. Naarmate zij het doel van de reis naderden, werd het land eenzamer. Zij lieten de vruchtbare streken achter zich en reden door dorre velden, waar de irrigatie geheel verwaarloosd werd.

Deze streken werden bij voorkeur gebezigd voor den papaverbouw. Zij werden bijna niet bewoond en officieel toezicht ontbrak er nagenoeg geheel. Feng Lu, naast Price gezeten, uitte nu en dan een zachten kreet. Zij herkende het landschap en hier en daar wees zij punten aan, waar zij ongetwijfeld wel eens geweest was.

Price's opmerkzaamheid werd plotseling getroffen door een zwaar geronk. Hoog boven hen zweefde een vliegtuig.

„Frisco Dick,” mompelde Price grimmig. „Hij heeft een uur voorsprong, niet voldoende om den dans te ontspringen, geloof ik.”

Het vliegtuig verdween weldra uit het gezicht, gevolgd door den auto, die op den slechten weg maar langzaam vooruit kwam. Plotseling greep Feng Lu Price bij den arm. Zij beduidde hem te stoppen. Hij stapte uit en keek het meisje vragend aan. Zij wees hem op een houten gebouw in de verte, dat half verscholen ging achter hibiscussen.

Price greep zijn bloc-note voor het onontbeerlijke vraag- en antwoordspel.

„Is dat het Tonghuis?”

Het meisje knikte bevestigend.

„Kunnen wij het ongemerkt naderen?”

Feng Lu schreef snel het antwoord op. „Ja, sir. Laat den auto hier staan. Wij moeten gaan loopen. Langs een omweg komen we achter het huis. Het was vroeger nimmer gesloten. Als we ons niet verraden, kunnen we wellicht binnensluipen en hen verrassen.”

„Uitstekend,” bromde Price voldaan. Hij gaf den soldaten een wenk uit te stappen. Bij monde van den chauffeur, die een weinig Engelsch had geleerd, gaf hij hun instructies en vertrouwde zich toen aan de leiding van Feng Lu toe.

Het meisje toonde geen spoor van vrees. Zonder aarzelen sloeg zij een pad in, dat zich

tusschen de papavervelden heen slingerde. De planten waren reeds uitgebloeid en de zaadbollen verwijderd. Overal heerschte een doodsche verlatenheid. Heel in de verte verhieven zich eenige huisjes. Price gaf het meisje zijn bloc-note en wees vragend naar de woningen.

„Meisjes van den „Tong”, de kinderen worden aan de overzijde van de Songka opgevoed,” luidde haar antwoord.

Price volgde haar weer. Feng Lu ging omzichtig verder. Zich dekkend achter de boomen, naderden zij het groote Tonghuis aan de achterzijde. Het meisje wees een der soldaten op een grooten hibiscus terzijde van het huis. Price bewonderde haar schranderheid, zij liet de voorzijde van het huis ook bewaken.

Het troepje ging voort tot aan de laatste boomen. Niemand liet zich zien. Achter de kleine verstertjes was evenmin leven te bespeuren. Toch moest Frisco Dick hier binnen zijn, want heel in de verte hadden zij den romp en de vleugels van het vliegtuig gezien.

Feng Lu sloop als een kat op de eenige deur van den achterkant toe. Zij opende haar heel voorzichtig en wierp een blik in de ruime gang. Met een snelle beweging wenkte zij Price naderbij. De inspecteur snelde op haar toe en gaf den soldaat een wenk hem te volgen.

In de gang vernam hij het geluid van stemmen. Zachte, vloeiende klanken en nu en dan grovere, de stem van Frisco Dick. Price ging erop af, met in elke hand een revolver. Hij gaf het meisje een wenk te blijven staan. Voor de deur waarachter de stemmen klonken bleef hij even luisteren.

„'t Is jammer,” hoorde hij Dick zeggen.

Price haalde diep adem. Hij duwde krachtig met zijn knie tegen de deur, zoodat zij wijd open vloog.

„Politie! Hands up!” commandeerde hij.

Price staarde in de doodelijk ontstelde gezichten van drie Chineezen. Hun handen vlogen de hoogte in. Maar Frisco Dick gaf zich zoo gemakkelijk niet over. Hij was een oogenblik geheel verslagen, maar hij kwam terstond weer tot zichzelf. Hij brulde.

„Price... Vuile hond, hier is je portie...”

Er kraakten twee schoten tegelijk. De knal werd gevolgd door den val van een zwaar lichaam. Frisco Dick had zijn talrijke misdaden met den prijs van zijn leven betaald...

Het materiaal dat Price in handen viel, bracht verrassende bijzonderheden omtrent den clandestienen handel in opium, cocaine en heroïne aan het licht. Niet alleen was de organisatie over de geheele Amerikaansche onderwereld vertakt, maar zelfs bekende figuren en gezeten burgers waren erin betrokken. Er vonden honderden arrestaties plaats, gevolgd door zware veroordeelingen. De organisatie werd grondig vernietigd en het land aan de Songka onder toezicht der politie gesteld.

Dat schitterend resultaat was alleen te danken aan de activiteit van Price, wiens intuïtie hem op een gelukkigen dag op het spoor had geleid van den beruchten „Tong van de Gouden Kit”.

Ruim een maand geleden, op Vrijdag 21 Juli, werd de kegel, die nu vernield is, uit de haven van Terschelling naar het wrak gesleept, waarmede het voorbereidende werk van de goudgraverij was geëindigd.

De weg naar het goud is lang

De eerste poging is tot mislukking gebracht. De gravers naar den Lutine-schat hebben zeker alle risico vermeden die vermeden kon worden, rekening gehouden met de kracht van wind en water, met de beruchte en gevaarlijke kuren van de zee boven de Westergonden waar het wrak ligt, met de grilligheid van ons klimaat. Helaas is er iets gebeurd, waarmede zij geen rekening konden houden. De toren had het geweld van een storm doorstaan; tegen dynamiet was hij niet bestand.

Het is de overtuiging van de ondernemers, dat de toren vernield is door een explosie. Er is een groot gat geslagen in den kegel aan de zijde, waar stroom en golven het gevaarte 't minst belaagden. Toen de duikers, in het water gedaald om te onderzoeken waarom de toren was scheef gezakt, de ontstellende ontdekking maakten, waren zij eenstemmig in hun oordeel: 'n dergelijk gat moet het gevolg zijn geweest van 'n dynamiet-aanslag. Alles wees daarop.

De politie, te Terschelling zoowel als ergens anders, zal niet dikwijls een dergelijke aangifte ontvangen: vernieling van een werktuig ter berging van gezonken schatten. Het is ook uit den aard der zaak een lastige kwestie, welke in dit geval tot oplossing gebracht moet worden. Want zoo hecht als de overtuiging der bergers is, dat zij het slachtoffer zijn geworden van een laaghartigen aanslag, en zoo duidelijk de gegevens ook in deze richting wijzen, zoo moeilijk is het om te ontdekken, wie de vijanden der Lutine-gravers

zijn geweest. Op zee worden niet veel sporen nagelaten.

Een misdadige aanslag heeft aldus de eerste poging doen mislukken. De weg naar het goud is weer langer geworden.

Wij zullen niet licht den indruk vergeten, dien de ontdekking maakte. Het weer had de ondernemers weer gedwongen tot dagenlange rust; eindelijk gaf de barometer meer kansen, het weer werd beter, het werd bijkans ideaal voor het werk. Zaterdags voer men uit om rond den toren zand te zuigen, waarna men het tweede cilindervormig gedeelte uit de haven van Terschelling zou sleepen,

← Toen men Zaterdagmorgens den toren naderde, om het tweede cilindervormig gedeelte er op te plaatsen, zag men dat het gevaarte scheef was gezakt;

de duikers daalden af, om de oorzaak hiervan te onderzoeken

en kwamen boven met het bericht, dat er een groot gat in den kegel was geslagen. Op deze foto ziet men, hoe de heer Beckers (rechts) en de heer Taylor Kraay (naast hem) van de Bergings-Mij., de uit den kegel weggeslagen plaat bestudeeren, welke is boven gebracht door de duikers Sperling (links) en Istenaas.

om dit op den toren te monteeren. Dan pompen, den toren laten zakken, het machinehuisje er op plaatsen — en dan zou men tot op het wrak kunnen afdalen. Inplaats daarvan heeft men het gevaarte moeten afbreken.

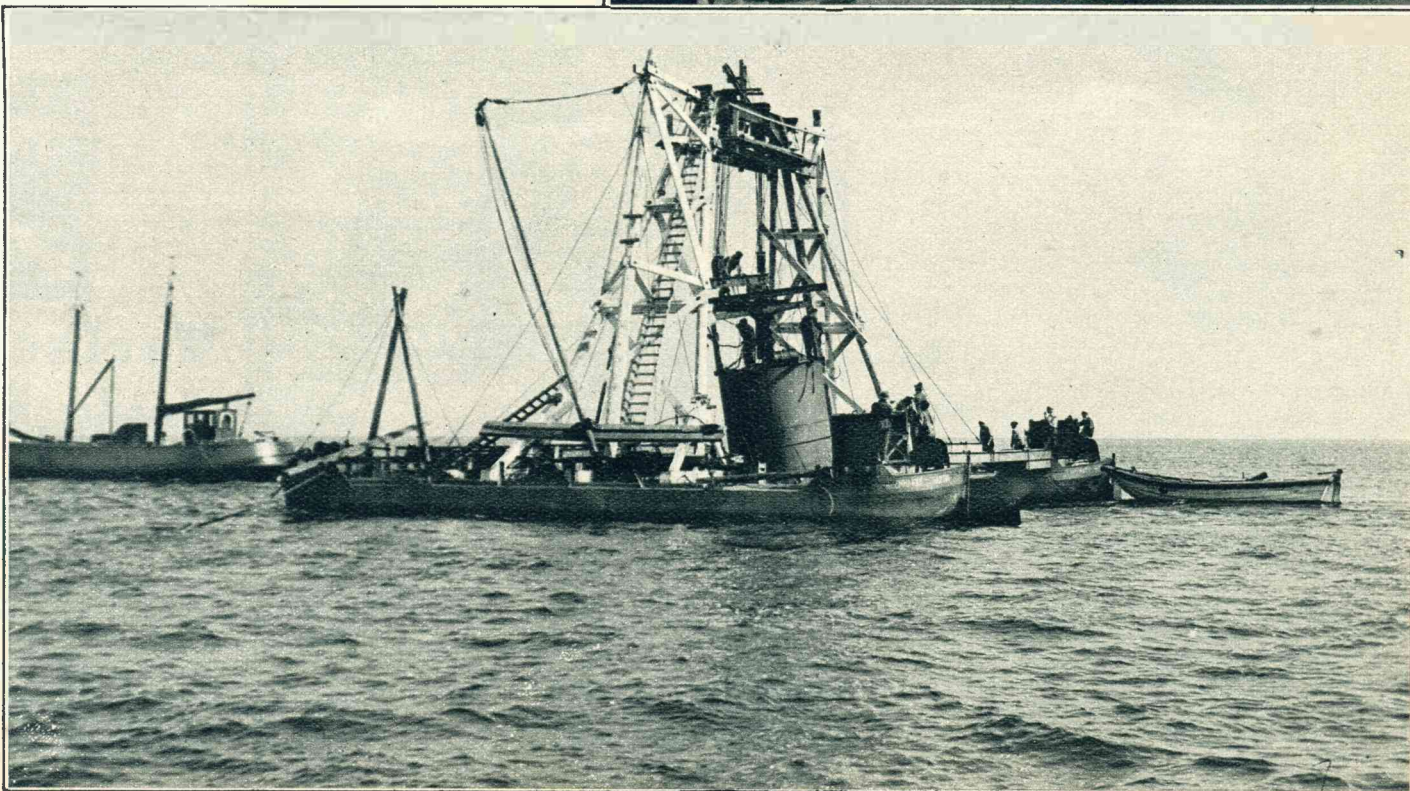
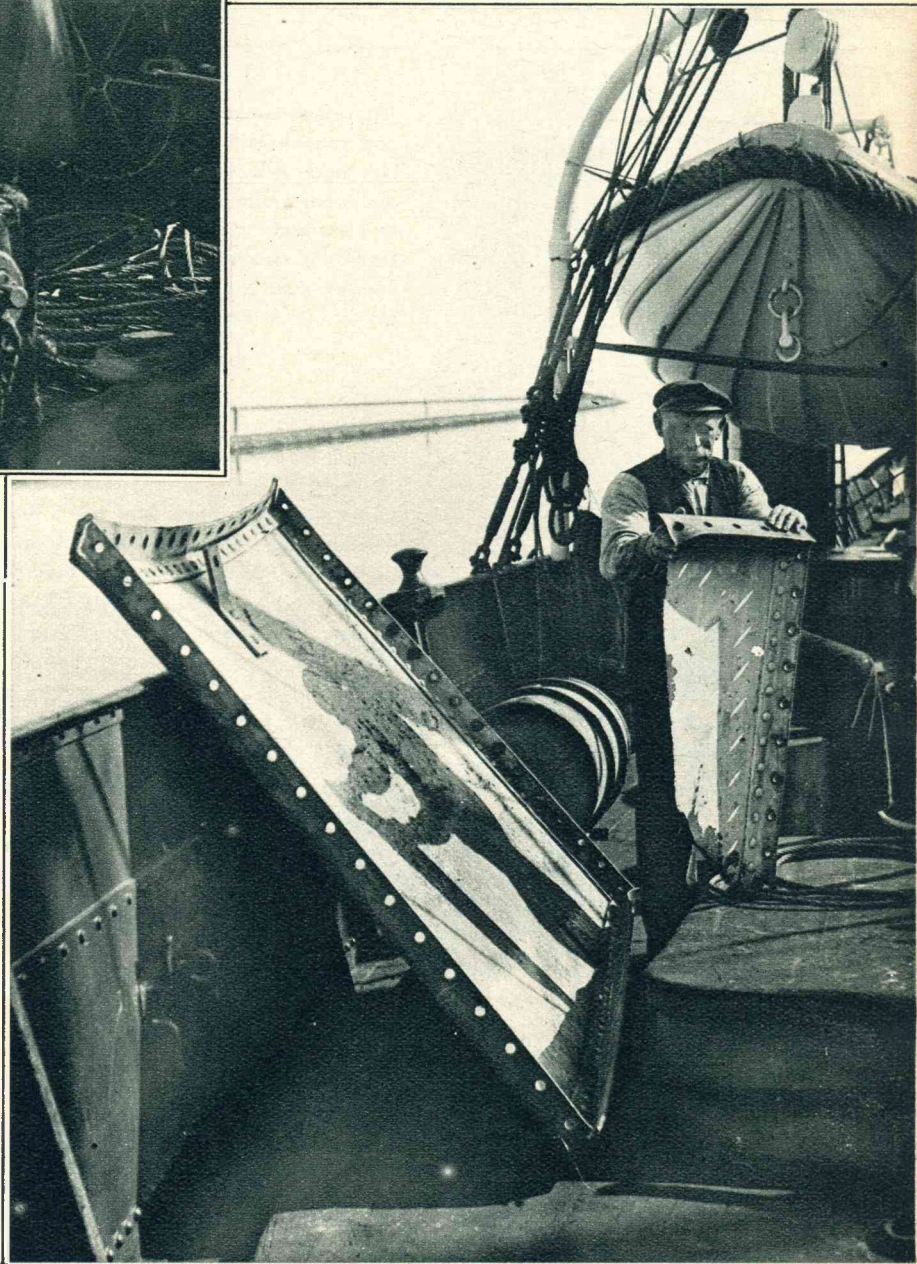
Aanvankelijk was men niet ongerust, toen men zag dat de toren niet meer recht stond. Dat zou gemakkelijk verholpen kunnen worden. Doch toen men op den toren was geklommen en zag dat het water daarbinnen lichter was gekleurd (met andere woorden: door een opening in den wand drong licht naar binnen); toen de duikers binnen en buiten den toren afdaalden en dit vermoeden bevestigd vonden; toen zij de schade nader onderzochten en de weggeslagen en gescheurde ijzeren platen boven hadden gebracht; toen men nu kon constateeren, hoe groot de verwoesting daar beneden onder water wel moest zijn — toen maakte diepe verslagenheid zich van de ondernemers meester, een verslagenheid welke zich ook meedeelde aan hen, die geen direct belang bij dezen interessanten en sensationeelen arbeid hebben. Want wij voelden, hoe zwaar het moest vallen, toen de ondernemers tot de conclusie kwamen, dat misdaad een einde aan hun werk wilde maken na alle moeilijke en langdurige voorbereidingen, na berekeningen en steeds beter uitgewerkte plannen, na wachten, wachten, wachten, na aanvankelijk succes, na vele proefnemingen, na de zoo goed geslaagde plaatsing van den toren boven het wrak, na de voldoening dat men vorderde met het moeilijke en opwindende werk. Nu is de weg naar de schatten weer langer en moeilijker geworden.

Wanneer hier werkelijk een misdaad is gepleegd, heeft men met den aanslag niet het duistere

doel bereikt. Over een gladde zee, onder 'n stralenden hemel voer men naar Terschelling terug; „prachtig Lutine-weer,” zuchtte Beckers; „weer waar we lang op gewacht hebben.”

Toen ook de kegel was gelicht en men de schade van nabij kon onderzoeken, kwam men goeddeels terug van het vermoeden, dat er een aanslag is gepleegd. Men helde nu over tot de gedachte, dat de pakking

De schade: een der platen van den kegel, die met meer dan 60 bouten bevestigd was, werd in zijn geheel in het zand gevonden; een andere plaat is in stukken gescheurd.

De bok is boven den vernielden toren gebracht, om den cylander er af te nemen en daarna den kegel uit het zand te trekken.

tusschen de platen is losgeweekt, waarna de bouten hebben losgelaten. Toen er eenmaal iets los was, had de zee natuurlijk gemakkelijk werk

Hoe het zij, de zandzuigers vertrokken onmiddellijk naar het wrak, om weer te trachten op de oude manier het zand boven het wrak te verwijderen. Zal het lukken? Is dit het einde van de goudgraverij? Heeft de zee weer overwonnen? Of moet men wachten op weer een andere methode, om eindelijk tot de schatkamer door te dringen?

A.

Een advies van MARLENE DIETRICH

"Gebruik regelmatig Pond's Creams", verklaart de beroemde filmster.

"De welverzorgde vrouw kan zich vrij aan zon en buitenlucht blootstellen; ik kan haar een veiligen weg aangeven, om zonder moeite een gelijkmatige teint te verkrijgen: gebruik regelmatig beide Pond's Creams en zorg ervoor nooit zonder Pond's Cream in de buitenlucht te zijn. Dit is het heele geheim".

Marlene Dietrich

Marlene Dietrich's oordeel staat niet alleen. Pond's bezit de enthousiaste getuigenissen van 's werelds schoonste en beroemdste vrouwen. Zon noch regen, wind noch stof hebben invloed op de teint van een vrouw, die haar huid door Pond's verbluffende methode jong en zacht als satijn houdt!

POND'S
METHODE

Creams vanaf 40 ct.
Tissues vanaf 50 ct.
Skin Freshener
vanaf 60 ct.

GRATIS bieden wij U aan een proef te nemen met Pond's Cold en Vanishing Cream, na inzending van 10 cts. in postzegels voor portie en verpakking aan POND'S EXTRACT Cy., Afd. 169, AMSTERDAM.

NAAM:
ADRES:

141

WRIGLEY

Zware rit
voor
den boeg...?

Wrigley's Kaugom zorgt voor rust, kalmte en opgewektheid, noodig bij inspannend werk. Geen andere versnapering is zoo nuttig, lekker en goedkoop.

2 soorten: P.K. (zuivere peper-
muntstak), Spearmint (pittige
kruidmuntstak).

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

LIJDERS AAN ASTHMA

Boom's Astmapoeder geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbe-
nauwdheid en Borst-
bekinging

BOOM'S ASTHMAPOEDER

Alleen echt
met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à f1.25 per groote doos.

Overspannen?

MIJNHARDT'S
zenuw
tabletten
helpen
afdoend

Per koker 75 ct.

GRATIS

Verlost van Jeuk en Pijn

D.D.D., het beroemde recept van Dr. D. Dennis, wordt met succes aangewend tegen alle huidaandoeningen, zoals: Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen, Zweren enz. Het dringt diep in de poriën door en doodt de ziektekiemen onder de huid. Reeds de eerste druppels maken een eind aan de folterende pijn en ondragelijke jeuk. In één nacht zijn puistjes en lelijke plekken verdwenen. U kunt geheel kosteloos het D.D.D.-Recept probeeren: schrijft een briefkaart aan de D.D.D. Company te Amsterdam, en de post bezorgt U het uitkomst brengende monsterfleschje.

B 23

D.D.D. Geneesmiddel
tegen **HUIDAANDOENINGEN**

Als U reepen
gaat koopen...

Zegt U er dan „Droste“ bij! Dan hebt U werkelijk iets apart. Reepen waarop ge niet alleen Uzelf, maar ook anderen echt tracteeren kunt. - Reepen van Droste-kwaliteit!

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

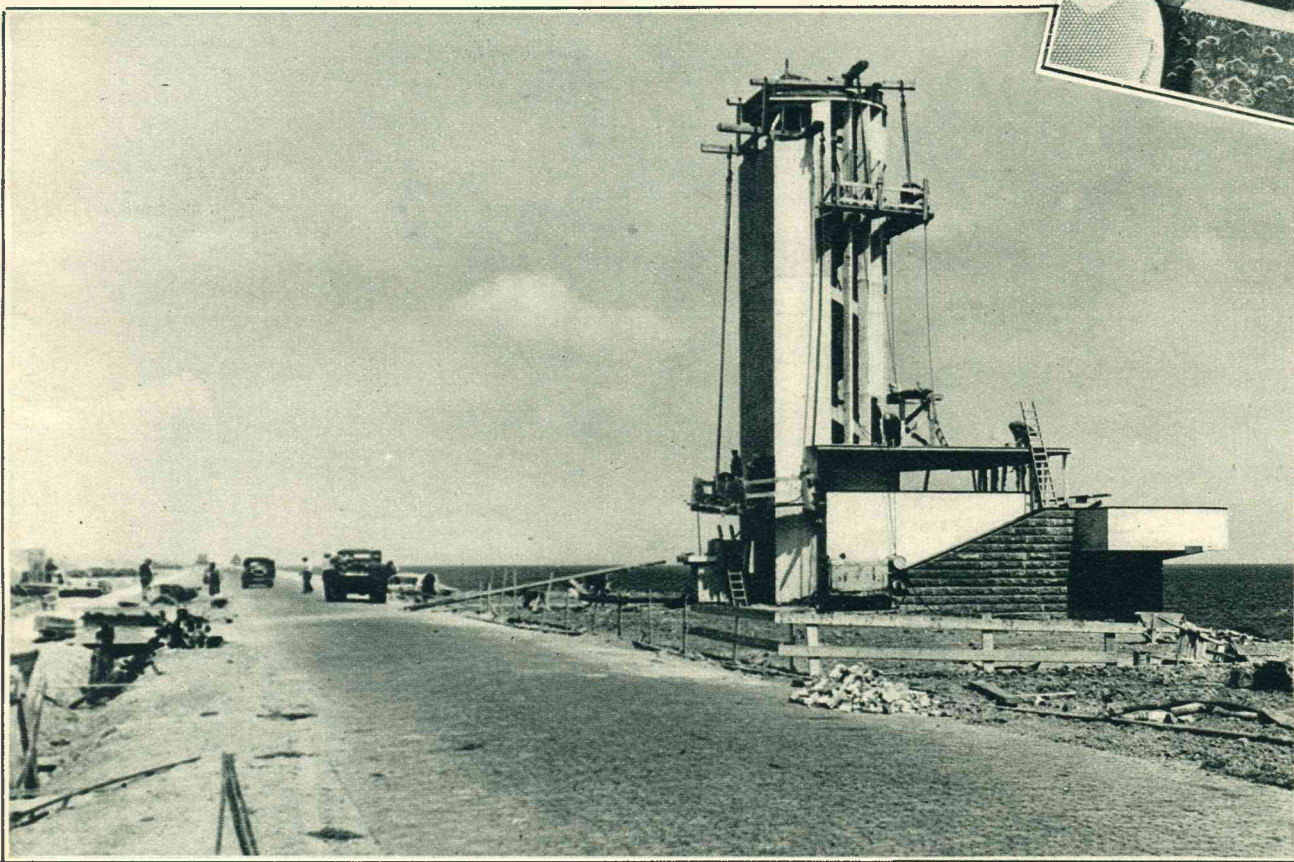
Men heeft vorige week Zaterdag feestelijk het feit herdacht dat drie jaar geleden de Wieringermeerpolder droog kwam. Het feest bestond uit kinderspelen en sport voor de rijpere jeugd. Overzicht tijdens de Poppenkast-vertooning.

De Zaansche „P.E.N.”-kabel gaat, ondanks algemeene protesten, toch den grond in. Het eerste slachtoffer — een 3 ton zware auto — kon op het smalle overgebleven weggedeelte in Krommenie niet passeeren en schoof de moddersloot in.

Te Zandvoort opende Z. Exc. Min. Prof. Ir. Slotemaker De Bruïne de Indische Tentoonstelling in de Wilhelminaschool aldaar, georganiseerd door het Comité „Simari” (Steun in medische aangelegenheden voor inheemschen).

Het monument op den Afsluitdijk, maar vorig jaar het laatste gat in den dijk gedicht werd, is bijna voltooid. Nog deze maand zal het gedenkteeken aan het Rijk worden overgedragen.

'n Lid van de Aero-Club op Schiphol met zijn Curtiss Wright ter gelegenheid van de Nederlandsche Rondvlucht 1935.

V A R I A

De Tuingroep „Ons Lustoord” aan den Zuidelijken Wandelweg te Amsterdam organiseerde een bloemententoonstelling in de open lucht 'n Rondgang langs de tentjes, waarvoor veel belangstelling bestond.

HET MOEZELDAL
bij Cochem met den smaakvol
gerestaureerden Burg Cochem.

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Hij knikte nadenkend, alsof 't het gewoonste ding van de wereld was, dat zijn verpleegsters vóór 't ontbijt bij hem binnen stormden en hun werk er bij neer gooiden.

„En waar wou je naar toe?”

Zij maakte een gebaar van droefgeestig verlangen naar een wereld van licht en vroolijkheid.

„Ik wil weg,” zei Jenny nog eens.

„Ik weet iets.” Hij maakte zich een beetje zorg over haar. Er moest iets gebeurd zijn, waardoor de schaal was doorgeslagen. „Ik heb een zuster, die een boerderij heeft. Ze zou erg graag gezelschap hebben. 't Is er nogal afgelegen, maar erg mooi. Ga dáárheen.”

Zij wist het nog niet zoo ineens.

„Als 't er maar een beetje vroolijk is. Ik wil ergens zijn, waar de menschen luchtig en blij zijn, en midden in den pudding gaan zitten,” zei Jenny met kalme vastberadenheid.

Hij bedwong een glimlach.

„Dat komt precies uit,” zei hij plechtstatig. „Dan moet-je daar net zijn.”

En Jenny ging.

Peter was de eenige, van wien zij afscheid ging nemen. Naar de kamer van Windy wou zij niet meer. Ze zou er niet tegen kunnen. Als je uit iemands leven moet verdwijnen, is 't maar het beste, dat je opstaat en wegloopt, zonder om te kijken.

„Ik ga een poosje weg, Peter.”

Hij vroeg aanstonds, wat er komen moest:

„Lang?”

„Och een maandje misschien. Ik weet 't nog niet precies.”

„Dat wil dus zeggen voorgoed.”

Jenny dwong zich tot een luchtig lachje.

„Dank je voor 't compliment, Peter.”

„Waarom ga je eigenlijk?”

„Ik heb nog een massa verlof tegoed, en ik ben zoo moe, dat ik haast niet meer voortkan.”

Er was stilte in de kamer. Toen sprak Peter, aarzelend:

„Zeg, Jenny, — als je terugkomt....”

Er lag een wereld van betekenis in die woorden.

Als hij haar toch maar niet zoo aankeek, dat 't haar hart zoo'n zeer deed! En omdat ze zoo'n medelijden met hem had, en omdat hij zoo lief was, bukte Jenny zich spontaan neer, en kustte Peter op zijn haar.

Peter beefde er van. Hij greep haar hand, en drukte die tegen zijn wang.

„Zou je niet kunnen beslissen, vóór je weggaat, Jenny?”

En die verraderlijke teederheid, die Jenny's gebrek was, begon snel te praten, vóór Jenny zelf woorden kon vinden.

„Ja eh.... bijna, Peter. Maar als ik terugkom heb ik zekerheid — eerlijk!”

Zij ging, en Peter was gelukkig, maar haar eigen hart woog zwaar. Zij had geen flauw vermoeden, wat haar te wachten stond. Zij had het gevoel, dat zij op een eindpunt toeliep.

Jenny legde dus de witte uniform weg en pakte haar koffertje en trok een voorjaarsjurk van verleden jaar aan (die haar te ruim zat, want Jenny was magerder) en zette er een hoedje bij op, ook van verleden voorjaar, met een veertje. En toen ging ze bedaard de steenen trap af — zoo'n klein, onooglijk figuurtje van 't vorige jaar — en zij belette zichzelf met zorg, om te kijken.

Het regende, een zilverig motregentje, en Jenny reed naar het station met Jake, en het veertje ging door de nattigheid slap neerhangen. Maar Jenny's gezicht zette dapper door.

„Tot ziens, juffrouw Jenny. Ik hoop maar, dat u gauw terugkomt. We zullen niet weten, hoe we 't hebben, als u er niet bent.” No. 6

„Tot ziens, Jake.”

Hij stond onhandig te frommelen aan een vierkant pakje, dat hij onder zijn eenen arm had; hij wou 't haar geven, aarzelde toen, en stak 't daarna plotseling naar voren, heerlijk verlegen.

„Ik eh.... ik.... 't is een klein doosje bonbons.... als u soms trek kreeg voor de lunch.”

„Wat vind ik dat aardig, Jake.”

De trein reed met haar weg. Nu kwam ze op een plek, waar ze wist, dat ze het zien kon, in den zilveren regen — het hospitaal met zijn vele ramen, en dat ééne raam, met alles, wat Jenny op de wereld dierbaar was. Maar zij wou niet omkijken. En toen de trein de bocht maakte, aan 't laatste puntje, keek zij nog niet om, maar zij hief een hand op in zwijgend afscheid.

Harriet Chase, de zuster van dr. Huffy, was een vrouw, wie men geen leeftijd kon aanzien: als de vrouwen van onzen tijd, die er door haar japonnen en haren kunnen uitzien als jonge meisjes tot haar vijfenveertigste jaar toe. Harriet Chase was echter geen vijfenveertig, nog lang niet; en zij was ook geen jong meisje. Haar japonnen waren matig van lengte en stijl; het bruine haar droeg ze op een prettige manier achterover gekamd, met een losse wrong in haar nek. Haar japonnen waren niet van 't „jeugdige” model der mode, maar toch, wat waren ze jeugdig! Wat was Harriet jong, met die frischheid van haar tred, de stevige, doorschijnende blankheid van haar huid, de vlugge bewegingen van haar hoofd, den helderen klank van haar stem. En zij had zeven kinderen! Allemaal net zoo frisch en fleurig.

Dat was me een troepje, dacht Jenny, toen zij haar van den trein haalden, en zij begon aanstonds het gevoel te krijgen, dat zij er bij hoorde. Ja, dat waren menschen, die in den pudding gingen zitten. Wat had die beste dr. Huffy goed begrepen, wat ze bedoelde.

Jenny had zich een boerderij anders voorgesteld: uitgestrekte vlakten zonder boomen, en daar middenin een kaal huis. Maar deze boerderij stond op een rotsachtige helling, boven een rivier, en zoover het oog maar zien kon was er tuin en boomgaard. Chester Chase had 't riviervtje afgedamd, zoodat er

een meertje ontstond, dat de groene helling voor zijn huis bespoelde. Er was een stukje strand, en een badhuisje met een douche. Er waren roeibootten, en een motorboot, en rijpaarden. De maaltijden werden meestal buiten gebruikt, onder de boomen, van papieren borden, die na gebruik vroolijk weggekeild werden.

Jenny stoeide met de zeven kinderen, en zij hielp Harriet in de huishouding, en zij kaartte met Chester, en zij werd bruin en kreeg harde spieren. Jenny voelde zich niet doodmoe meer. Al vroeg in den morgen ging ze roeien op het meer, 's middags glommen haar rijlaarzen over lange buitenwegen, en 's avonds dansten de negen Chases, plus Jenny, op de breede veranda, bij de muziek, die uit een hel verlichte balzaal in de verte kwam.

Er was natuurlijk nog steeds een probleem, dat haar gedachten op moesten lossen, maar zij verschoof het maar steeds. Morgen ging ze er over denken, of misschien volgende week. Maar vandaag wou ze vergeten.

De kalender vorderde tot Juni.

Op een dag, toen zij onder een boom kousen zat te stoppen met Harriet, zei Jenny, tevreden zuchtend:

„Ik heb nooit geweten, dat 't leven zóo zijn kon; zoo makkelijk en vanzelfsprekend. 't Gaat allemaal zoo glad. En iedereen is hier blij en kwiek. 't Is een genot, om met kwieke menschen om te gaan, als je....”

Jenny sprak niet uit. Haar handen vielen in haar schoot, en haar blik ging terug naar 'n laag gebouw, dat aan den voet van een heuvel stond, met 'n zekere heldhaftige waardigheid op z'n ernstig, grauw gezicht.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogs-invalide en zij herinnert zich een droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranen-hospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof.

Er dreef bloemengeur over het gras, en van de bloemen kwam het lui'e gezoem van bijen, en uit het stille water aan het stukje strand klonken de stemmen der kinderen.

Na een lange stilte sprak Jenny weer:

„Heb jij wel eens een besluit moeten nemen, Harriet? Een gewichtig besluit, waar het geluk van andere mensen van afhing — of hun leven, wat zoowat op 't zelfde neerkomt — terwijl je zelf nog maar een klein meisje was, en doodmoe op den koop toe? Heb jij wel eens op een punt gestaan, waar alle wegen door elkaar liepen?”

„Dat heb ik zeker. Als je over zooveel mensen moet gaan, sta je ongeveer altijd op zoo'n punt.” Voorzichtig keek zij naar Jenny op, zij zag de verwarring in Jenny's oogen, en zij begreep dat zij door moest spreken.

„Chester is eens een tijd weg geweest. We hadden een nieuwen meester-knecht, en die bracht al het volk aan den drank, en toen kwamen ze op 't huis af, een echt oproerige troep, en ze eischten meer loon. Ze wouen niet gelooven, dat Chester niet thuis was. Ik stond op den drempel, met mijn revolver onder mijn schort, en de kinderen achter me, en toen moest ik beslissen, wat het beste was — of ik toe zou geven of niet... En een anderen keer had kleine Ches een hazelnoot in zijn keel gekregen. We zijn zoowat veertig kilometer van de stad vandaan, en zoo'n slechte weg, en toen moest ik beslissen, of ik 't kind zelf naar den dokter zou brengen, of dat ik hem zou laten liggen martelen, tot de dokter er was.”

„En wat heb je gedaan?”

„Ik ben hem een eind tegemoet gegaan. En vroeger had ik al moeten kiezen tusschen Chester en iemand anders. Chester was... jullie zouden zeggen een veefokker, en hij zou nooit ergens anders zin in hebben; en die andere kon me veel meer geven — n huis in de stad, en weelde... Ik geloof, dat ik toen al aan de kinderen gedacht heb — hoe ik die op zou moeten voeden in zoo'n eenzaamheid.

„Ik weet nog heel goed, dat ik in al die gevallen radeloos was — maar 't kwam ten slotte allemaal vanzelf in orde. Er komt altijd iets, dat ons redt, of den weg wijst. 't Is net, of er een vriend op ons let, en op 't juiste moment 't roer in handen neemt, om ons door den storm heen te helpen. Dat komt altijd uit, Jenny.”

Haar vlugge vingers rolden een paar kleine kousjes op, en begonnen aan een ander paar.

„En met zoo'n groote crisis af en toe is een mensch er nog niet eens. Moeilijkheden zijn er altijd. We hebben met ziekte te kampen gehad, en met slechte jaren en hard werken. Maar als je huis op liefde gebouwd is, komt al 't andere er niets op aan.”

Over het gezicht van Jenny kwam iets, dat op doodsangst leek.

„Liefde is iets verschrikkelijks.”

„Dat hoeft 't niet te zijn, schat.”

Jenny's teere handen maakten weer dat wringende wanhoopsgebaar.

„Maar wat moet je dan doen, als je op alle twee de manieren iemand vermoordt — jezelf of een ander? 't Is geen kwestie van egoïsme of altruïsme, want 't is even verschrikkelijk, een anders hart te breken, als je eigen hart te voelen breken.”

„Ja, dat weet ik. Als we ons de andere mensen aantrekken, als we van 't soort zijn, dat de pijn van een ander meevoelt, zitten we altijd in de moeilijkheden. Ik kan me niet op wijsheid beroemen, Jenny, en wat ik je vertel,” — er kwam een grappige tinteling in haar oogen — „is alleen ondervinding met Chester en de kinderen. Maar al doende leert men, en ik heb deze ervaring opgedaan: al zouden we onszelf op moeten teren in onzen plicht, dan krijgen we toch onze belooning — een klaarder begrip, een diepere verwantschap met de groote, geheimzinnige wereld. Een mensch gaat onder in pijn en hij komt rijk weer boven.”

Jenny liet die gedachte tot zich doordringen.

„Ik geloof zeker,” zei Harriet, terwijl ze een knie bestudeerde, om te zien, of die nog een keer mee kon zoo, „dat alles, wat we beleven, een zeker doel heeft. Als we er voor staan, zien we 't niet, maar als we achterom kijken wel. Er is nooit iets te moeilijk voor ons. Kijk maar naar die heuvels daar; van hier af lijken ze zoo steil, niet te beklimmen — maar als je er eenmaal op bent, zie je, dat er paden zijn voor je voeten. Als wij maar flink aanpakken, Jenny, en volgens beste inzicht 't beste doen, dan komt het leven ons te hulp. Het laat ons nooit in den steek. Als je er bent, weet je, wat je doen moet.”

Het beroep van glazenwasscher is in New York sensationeel, dan in Kornwerderzand. En wat om-slachtig ook, in dit 70 verdiepingen hoge gebouw wachten twintig duizend ramen op een buurt.

Er is nooit iets te moeilijk voor ons... Het leven laat ons nooit in den steek... Net of er een vriend op ons let, die ons door den storm heen helpt... Deze gedachten bleven Jenny bij.

En in den nacht, met den zachten wind in de boomtoppen, en het vriendelijk geklots van water, dat over de steenen onder haar raam spoelde, en een nachtvogel, die ergens in 't donker zijn stem dorst verheffen, voelde Jenny dat zij klaar was, om weer aan haar werk te gaan. Wat zij doen zou, als zij daarginds terugkwam, wist zij nog niet. Maar ze hoefde het ook niet te weten. Zij liet het over aan het leven! Zij wou gelóóven!

Zonneschijn en schaduw op de oude grijze muren.

De vlag sloeg haar heldere kleuren in het blauw van den hemel. De golvende lijn der heuvels trilde in de zomernitte. He klimop fluisterde langs het verkleurde gesteente. En Jenny was weer thuis gekomen, met vreugde in haar hart.

„Daar hebben we waarachtig juffrouw Jenny!” had Jake geschreeuwd, en hij had een kist gecondenseerde melk laten vallen, en was op een drafje over het perron gekomen.

„Hallo, Jake, daar ben ik weer. Alles goed?”

„Nee, juffrouw. Er gaat niks goed. 't Is niks dan beroerdigheid geweest, die tijd, dat u weg geweest bent. Dat zal me een feest worden vanavond! Ze rekenen heelemaal niet op u, juffrouw Jenny.”

„Probeer me alsjeblift stiekum naar binnen te loodsen, Jake, zonder dat iemand 't ziet,” vroeg ze, toen zij het gebouw naderden.

„Ik zal mijn best doen, juffrouw Jenny, maar 't zal een heele toer zijn — ik kon net zoo goed probeeren, om ongemerkt de vlag binnen te...” Het

De veelbesproken Oostduitse stad Danzig uit de Do X gezien, met links het kenteeken der stad: de Mariakerk.

laatste woord kwam niet — zijn oogen rolden naar haar toe. „Allemachtig! Hóórt u dat?”

Jenny hoorde het, eerst zwak, toen al hooger en luider. Het kwam van de balkons en door de ramen en uit de barakken, het ééne opvolgende gejuich na het andere. Zij hadden gezien, dat het costuumpje van verleden jaar en de hoed met het veertje hotsebotsend naar huis kwamen.

Binnen plantte het nieuws zich voort als een loopend vuurtje.

„Daar heb je Jenny!”

„Jongens, Jenny komt er aan!”

„Vooruit, kerels, d'r uit! We gaan haar in 't gelid tegemoet — gauw een beetje! Links — rechts!” Ze waren uitgelaten als schooljongens, ze vormden een rij en gingen paradeeren. Kussens, slepende dekens, krukken, beddelakens.

Eéns hadden zij gemarcheerd, die jongens, de bloem der forsche jongelingschap van hun land. Nu marcheerden zij weer, hinke-pink, hompel-strompel. En hun gezichten straalden.

Jenny leunde tegen den deurpost en lachte en hilde. O, 't mocht ergens anders zoo mooi en zoo vreedzaam en zoo vroolijk zijn, als 't maar wou — het leven mocht er nóg zoo makkelijk verlopen — maar was er ergens op de heele wijde wereld zoo'n roekeloze, onsterfelijke moed te vinden als hier?

Peter hoorde het lawaai, het geschreeuw: „Jenny!” Hij hoorde de zwakke golving van gejuich aangroeien tot een gebrul, en hij hoorde de parade voortstompen en voortstompelen de gangen door.

Zij was terug. Het wachten was voorbij. Zus of zóó — beslist was het. Er gebeurde iets binnen in Peter's borst, en hij greep de leuning van zijn stoel, om zich sterk te houden.

„Ik moet het dragen. Wat het ook is, ik moet het aannemen als een man; een soldaat. Ik mag niet huilen, en Jenny niet laten merken...” Hij boog zijn hoofd en bad: „Heer, ik heb 't granaatvuur doorstaan. Help me, om dit ook te doorstaan.”

En hij beseftte, wat Jenny geleerd had: dat liefde iets ontzettends is, dat boven menselijke macht en beheersching uitstaat.

Terwijl hij daar zat, met zijn oogen dicht, en een vreemde, schokkende trilling in zijn hart — of in de lucht om hem heen — en terwijl zijn gebed opsteeg, herinnerde Peter zich iets. Het kwam als een lichtstraal door de verwarring heen, zóó levendig, dat het niet de herinnering was aan den kus, maar Jenny's tegenwoordigheid zelf in deze kamer, de aanraking van haar lippen op zijn haar, de innige, sterkende sfeer die van haar uitging.

Peter glimlachte en strekte zijn hand uit en sprak tot haar. „Mijn engel, ik wist wel, dat het zoo zijn zou! Kom een beetje dicht bij me, lieveling. Ik ben zoo gelukkig.... zóó gelukkig.... Jenny....”

Toen Jenny eindelijk kwam, vond zij hem zoo, daar zittende met zijn oogen dicht, en zij zag 'n blik van buitensporig geluk op een gezicht, waarvan alle strijd was weggewischt.

„Peter!” riep zij, en toen, een beetje wild: „Peter.... ben je niet goed?”

Zij drukte op den belknop, en zei, toen zij voetstappen achter zich hoorde: „Roep gauw dr. Huffy — vlug!”

Dr. Huffy legde zijn vingers op Peter's pols en toen hij het gezicht ophief, stond het ernstig, maar niet verwonderd.

„Zijn hart.... kon iederen dag gebeuren....”

Zij kon het maar niet begrijpen.

„Maar het ging zoo goed.... hij zou in Augustus weggaan.”

„Ja,” zei de oude dokter, met ontroering op het gezicht, „met Augustus weggaan.... In zijn geval leek het me menschlievender, hem te bedriegen. Hij deed zoo kranig zijn best, om 't op te halen. Flink blijven, kind....”

Zonder het minste geluid te geven was Jenny neergezonken, en haar voorhoofd kwam tegen Peter's hand.

De tijd, de groote heemeester, werpt zijn sluier van verzachting over de hardste feiten; verdoezelt de scherpe kanten en lenigt de pijn. En geleidelijk was het beeld schooner geworden, het doel was geopenbaard.

Zoo kwam het, dat Jenny, op het balkonnetje staande, herdenken kon zonder bitterheid. Een dag van mistig goud, — en Peter met zijn wagentje in dat knusse vierkantje zonneschijn, met dat gretig bevende licht op zijn gelaat.... Jenny hief haar hand op en keek er op neer. Weer zag zij de schaduw van een vogelvlucht door haar vingers glippen.... en den vrijen, blijen slag van wieken, die het blauw klieften!

HOOFDSTUK IV — ZOMER

De lente had Jenny een nieuw inzicht geschonken — hartepein en leed en verlies.... maar als vrucht daarvan de vrede, en herleefd vertrouwen. Maar de zomer werkte haar tegen.

Op dien ochtend stond de thermometer om tien uur op 95. Nu wordt in het Zuidwesten van den zomer verwacht, dat hij heet is, dus kan men er ook vrij goed tegen; maar als de wolkelooze, droge, stralende zonnedagen elkaar maar blijven opvolgen, tot in de tweede helft van September, dan raken de elementen (ook de menselijke) in een toestand, die zeer veel lijkt op zelfontbranding — de geringste wrijving slechts, en de vlammen slaan uit.

De Provoost (bataljon van levenslangen dienst) gaf blijk van een zoo gering peil, dat de dokters en de zusters wanhopig het hoofd schudden. De Infanterie (wandelstokken- en krukkenregiment) had eenvoudig geen humeur meer, blafte iedereen af, die dicht genoeg bij was, om hen te verstaan, en traptte op alles — in zoover zij trappen konden. De Veld-artillerie (ziekenwagentjesbrigade) dreigde, dat zij zóó de deur uit, en totaal wég zou rollen.

(Wordt vervolgd.)

VROUWENLEVEN

Gehaakt Vloerkleedje

Het hierbij afgebeelde kleedje is van heel wat eenvoudiger allure dan dat uit ons nummer van 14 Juli jl., maar het is ook héél wat minder bewerkelijk. Dit kleedje is geheel in stokjes gehaakt van everlasting-katoen, dus sterk, goed waschbaar en onverschietbaar. Voor badkamers en slaapkamers is zoo'n kleedje uitermate geschikt.

Het hieronder beschreven kleedje is 120 c.M. lang en 65 c.M. breed. Het is gehaakt in vier kleuren, donkergrijs, lichtgrijs, rood en blauw, in heenen weergaande toeren stokjes.

Men begint met in donkergrijs 165 losse steken, die vooral niet te vast gehaakt mogen worden. Hierop haakt men, eveneens met donkergrijs, 1 toer stokjes, in iederen steek 1 stokje. De rand van het kleedje, aan weerskanten, is effen donkergrijs. Hiervoor haakt men aan het begin en aan het einde van elke naald 16 st. donkergrijs. Deze steken worden in de hieronder volgende beschrijving niet meer opgegeven. Men haakt dus altijd eerst 16 steken donkergrijs, eer men aan de beschreven toeren begint, en op het einde van de naald haakt men weer telkens 16 steken donkergrijs.

1ste toer : 1 st. rood, 10 donkergrijs, om en om. (Men kan de grijze steken hierbij om den rooden draad heen haken.)

2de toer : 2 rood, * 8 donkergrijs, 3 rood. Vanaf * herhalen. De laatste st. vóór den rand : 2 rood.

3de toer : 3 rood, * 6 donkergr., 5 rood. Vanaf * herhalen tot de laatste 3 st., 3 rood.

4de toer : 4 rood, * 4 donkergr., 7 rood. Van * herhalen tot de laatste 4 roode st. (Met de kleur van het grootste aantal st. der figuren haakt men om de andere kleur heen.)

5de toer : 5 rood, * 2 donkergr., 9 rood. Van * herhalen tot de laatste 5 st., 5 rood.

6de toer : als de 4de. 7de toer : als de 3de. 8ste toer : als de 2de. 9de toer : als de 1ste.

10de toer : 5 donkergr., * 2 blauw, 9 donkergr. Van * herhalen tot de laatste 5 st., 5 donkergr.

11de toer : 4 donkergr., * 4 bl., 7 donkergr. Van * herhalen tot de laatste 4 st., 4 donkergr.

12de toer : 3 donkergr., * 6 bl., 5 donkergr. Van * herhalen tot de laatste 3 st., 3 donkergr.

13de toer : 2 donkergr., * 8 bl., 3 donkergr. Van * herhalen tot de laatste 2 st., 2 donkergr.

14de toer : 1 donkergr., 10 bl., telkens herhalen.

15de toer : als de 13de. 16de toer : als de 12de ; 17de toer : als de 11de ; 18de toer : als de 10de.

19de toer, tot en met den 27sten toer, als de 1ste tot en met den 9den toer.

28ste tot en met den 35sten toer : lichtgrijs.

36ste toer : 66 lichtgr., 1 rood, 66 lichtgr.

37ste toer : 65 lichtgr., 3 rood, 65 lichtgr.

38ste toer : 64 lichtgr., 5 rood, 64 lichtgr.

39ste toer : 63 lichtgr., 7 rood, 63 lichtgr.

40ste toer : 62 lichtgr., 9 rood, 62 lichtgr.

41ste toer : 61 lichtgr., 11 rood, 61 lichtgr.

42ste toer : 60 lichtgr., 13 rood, 60 lichtgr.

43ste toer : 59

lichtgr., 7 rood,

1 bl., 7 rood, 59

lichtgr.

44ste toer : 58

lichtgr., 7 rood, 3

bl., 7 rood, 58

lichtgr.

Men haakt zoo

nog 5 toeren, op

dezelfde manier

verspringend. In

den 49sten toer

krijgt men dan :

53 lichtgr., 7 rood,

13 bl., 7 rood, 53

lichtgr.

50ste toer : 52

lichtgr., 7 rood,

7 bl., 1 rood, 7

bl., 7 rood, 52

lichtgr.

51ste toer : tot

en met den 56sten

toer op dezelfde

wijze verspringend.

In den 56sten toer

krijgt men dan :

46 lichtgr., 7 rood,

7 bl., 13 rood, 7

bl., 7 rood, 46

lichtgr.

57ste toer : 45

lichtgr., 7 rood,

7 bl., 7 rood, 1 bl.,

7 rood, 7 bl., 7

rood, 45 lichtgr.

58ste tot en met den 63en toer, weer verspringend, zoodat men in den 63sten toer heeft : 39 lichtgr., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 13 bl., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 39 lichtgr.

64ste toer : 38 lichtgr., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 7 bl., 1 donkergr., 7 bl., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 38 lichtgr.

65ste toer : 37 lichtgr., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 7 bl., 3 donkergr., 7 bl., 7 rood, 7 bl., 7 rood, 37 lichtgr.

66ste tot en met den 86sten toer : moeten weer verspringen als bij de vorige figuren tot er bij den 86sten toer in het midden 45 stokjes donkergrijs zijn. Dit is de middelste toer van het kleedje.

Hierna haakt men den 87sten toer als den 85sten, den 88sten als den 84sten enz. enz.

Ter afwerking knoopt men 'n donkergrijze franje aan weerskanten van het kleedje.

Tegen den onderkant naait men, ter versterking van het geheel, 'n lap donkergrijze jute of andere stevige stof, die zóó wordt tegen gezoomd, dat er aan den rechterkant niets van te zien komt.

THÉRÈSE

Gehaakt vest van grijze wol, met garneering van groene en roode angorawol.

Een gehaakt vest, grijs met groen en rood

Ofschoon ik van het hierbij afgebeelde vest, een geheel met de hand gewerkte créatie van het Parijsche modehuis Martial en Armand, geen patroonsbeschrijving kan geven, wil ik de foto ervan toch niet onthouden aan onze lezeressen, daar het mij voorkomt, dat ze bij velen in den smaak zal vallen.

Deze sweater is uitgevoerd in grijze wol en bewerkt met groote noppen van groene en roode angorawol. Ook de das en de garneering der mouwtjes is groen met rood.

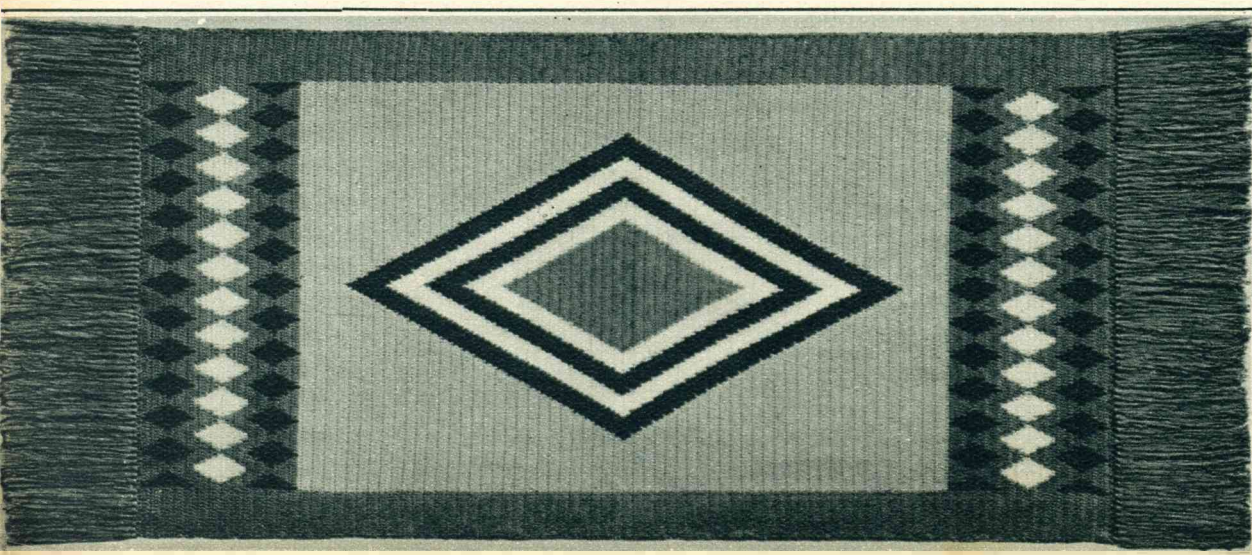
Ongetwijfeld zullen er wel dames zijn, die probeeren willen dit fraaie kledingstuk na te maken ; me dunkt, dat dit best mogelijk zal zijn.

Men moet er 'n grove haaknaald voor nemen om een luchtig weefsel te verkrijgen, en de heele blouse kan gehaakt worden van dubbele stokjes. Het patroon van een en ander zou eerst van papier geknipt moeten worden en volgens dat patroon kunnen dan rug, voorpanden en mouwtjes gehaakt worden. Voor knopen en knoopsgaten is 'n apart gedeelte dwars gehaakt.

De groote noppen bestaan uit draden van angorawol, kruisgewijs over elkaar heen gelegd. De pofmouwtjes worden van onderen ingerimpeld en omgehaakt met 'n nauwsluitenden rand van angorawol. De dwars gehaakte das bestaat uit 'n rechten lap, waarbij aan de uiteinden langzamerhand gemeerderd wordt ter verkrijging van 'n paar schuine punten.

Het aantal steken voor een en ander kan ik niet opgeven. Naar 'n geknipt patroon kan haakwerk echter altijd gemakkelijk op maat gemaakt worden.

THÉRÈSE

Een vloerkleedje, gehaakt van onverschietbaar katoen.

te berusten; ook de Tsarendochter Anastasia heeft den dood gevonden gelijk met haar ouders, broer en zusters. Een van de vraagstukken, die in deze film opgelost dienen te worden, is de waarheid omtrent een jong meisje, dat voor genoemde grootvorstin wordt gedwongen door te gaan. Het blijkt echter alles schurkerij te zijn van een door-trapten graaf, die aan het slot, zooals het behoort, om zijn minder prettigeinde komt. De firma Loet C. Barnstijn brengt de film in ons land uit.

Werkelijk griezelig.

De beroemde detective
achter het reddende muurtje.

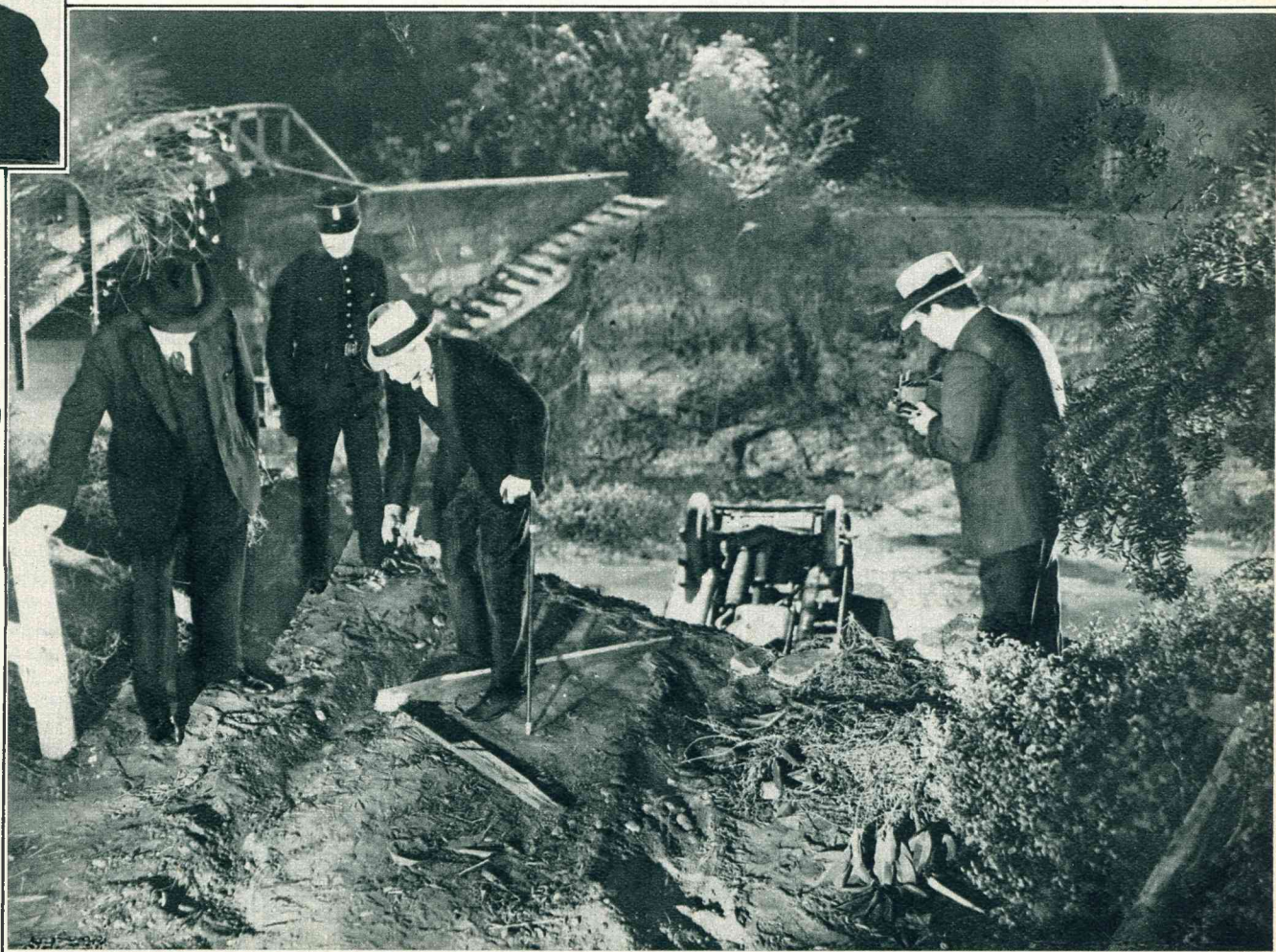
De schurk en zijn schaduw.

De Fransche justitie-ambtenaren onderzoeken de plek,
waarop een van het dozijn moorden geschiedde.

GEHEIMEN DER FRANSCH POLITIE

Het zal wel niet nader toegelicht behoeven te worden, dat dit de titel is van een detective-film, welke, zooals alle goede detective-films, meer spanning dan waarschijnlijkheid bezit. Het bijzondere van deze rolprent is echter, dat het probleem van de gewaande grootvorstin Anastasia er het hoofdbestanddeel van vormt. Zooals men weet, gaf zich voor eenige jaren een Russisch jong meisje te Berlijn uit voor het eenige nog in leven zijnde lid van het Tsarengezin, dat in 1917 tijdens de revolutie werd vermoord. Evenwel bleek dit verhaal op fantasie

**SMAKELIJK
FRISCH
GEZOND**

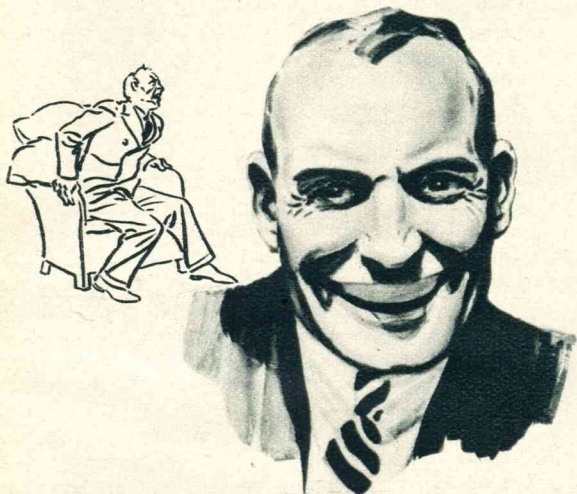
Hero Perl. De nieuwe
Natuurdrank, die
Holland in 3 maanden
veroverde!
Publiek en Pers zijn
enthousiast over
Hero Perl. Geen
kunstmatige kleur of
smaak. Vloeibaar
Hollandsch fruit.

Perl

De Parel der Dranken

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen
geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden
aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Door spit aan bed gekluisterd

Kon zich nauwelijks bewegen!

Nu dankbaar voor zijn herstel...

„Ik leed aan spit in den rug,”
schrijft een man ons, „en wekenlang
kon ik mij in bed haast niet bewegen.
Ik onderging een behandeling, maar
de pijn verminderde niet erg. Een
vriend van me zei: „Maar man,
waarom gebruik je geen Kruschen
Salts? Neem het elken morgen, en
je zult zien, dat je die afschuwelijke
pijn in je rug kwijt raakt.” Toen
heb ik het elken morgen genomen.
Ik ben nu aan de tweede flacon
bezit en ik kan weer zoo goed werken
als ooit, dank zij Kruschen. Ik vertel
alle bekenden over Kruschen Salts.
En ik zorg, dat ik altijd Kruschen
in huis heb.”

**Kruschen
Salts**

Wat is de reden, dat spit, rugpijn,
rheumatiek en indigestie zoo spoedig
zwichten voor Kruschen Salts?
De werking van Kruschen op het
geheele leger van de meest voorkomende
kwalen is een open geheim.
Dat geheim wordt ontsluitend in
de analyse op de flacon — voor
artsen en ieder ander te zien. Zes
levenskrachtige minerale zouten,
dat is het geheim. Dezelfde zes
zouten, die de natuur noodig heeft
voor Uw lichamelijk welzijn. Elk

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90 en
f 1.60 per flacon en wordt gefabriceerd
in Engeland door de Fa. E. Griffiths Hughes Ltd., sinds 1756
te Manchester gevestigd. Stralende
gezondheid voor 1 cent per dag.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Showroom: Amsterdam, Overtoom 73

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

MARGRIETEN

De lichte chocolade
Ringers, zachter dan
de Viooltjes en
even voortreffelijk.

RINGERS

Let op den naam!

De nieuwe haarverzorgingsmethode:

Dagelijks 10 seconden licht bepoederen!

Hoe aangenaam stemt het, als een dame — wanneer men
haar ook ontmoet — steeds welriekend, glanzend en vetvrij
haar heeft — alsof het zoo juist gewassen was!

Dit doet de dagelijksche behandeling met Zwartkop Droogshampoo, een haar-
verzorgingsmiddel van bijzondere samenstelling (niet te verwarren met een
gewoon haarpoeder)!

Iederen morgen het haar vóór het borstelen 10 seconden met het praktische
poederdonsje licht bepoederd — daarna zorgvuldig uitgeborsteld — en direct
is het haar vet- en stofvrij, de ondulatie als nieuw.

De werking van deze dagelijksche en goedkope „droge” methode die geen
grijze waas achterlaat en voor iedere haarkleur
geschikt is, zal U verrassen en tevredenstellen. —
De achthoekige doos met poederdons
is voor 80 dagen toereikend en
kost slechts 65 cent.

**ZWARTKOP
DROOGSHAMPOON**
dagelijks licht bepoederen: altijd goed verzorgd.

ERASMIC Tandzeep
PARELWITTE
TANDEN.
FRISSE
MOND

FABRIKAAT
ERASMIC COMPANY LTD.
LONDEN
IMPORTEURS
FIRMA B. MEINDERSMA
DEN HAAG.

K.ESD 322-0259A

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren
op „De Stad Amsterdam” à f 1.62⁵ per drie maanden 1)
f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau.
N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

Jeugdig en bekoorlijk

wordt U door Steiner's

„Oostersche Krachtpillen”

Zij bewerken in korten tijd mooi, gevuld en aantrekkelijk uiterlijk, alsmede
belangrijke gewichtstoename. **Bloedvormend en zenuwversterkend.**
Door **doctoren aanbevolen.** Gegar. onsch. Vele dankbet. 40 jaren
wereldbekend. Bekroond met gouden medailles en eerediploma's. Prijs
per doos (100 stuks) met gebruiksaanwijzing tegen vooruitbetaling
op postgirorekening 221729 f 1.90, of onder rembours. Porto extra.
D. FRANS STEINER & Co., Postbox 144, Amsterdam. C. 18.

Grootste prijs
in het geluk-
tigste geval
f 120.000.—

**Trekking
15 Sept. '33**

Uitbetaling
in contanten
zonder aftrek

INSCHRIJVING OPENGESTELD: „ORANJE KRUIS-OBLIGATIËN”

5% rentende en voor geheel Nederland wettig geoorloofde
STAATS- EN PREMIELOTEN
ZONDER NIETEN — ELK LOT EEN PRIJS
Jaarlijks 10 groote winstkansen, waarin uitgeloot worden:

1.113.400 GULDEN

met HOOFDPRIJZEN van:

120000

72.000 | 48.000 | 30.000

60.000 | 36.000 | 22.500

en **DUIZENDEN** gemiddelde en kleinere prijzen

Maandelijksche storting voor deze

Geheele Loten slechts f 3.—

TREKKINGSLIJSTEN FRANCO GRATIS

BESTELBRIEF. Gelieve duidelijk in te vullen en te adressee-
ren aan de **Hollandische Crediet- en Obligatiebank N.V.**
Amsterdam Postbox 577

Ondergeteekende bestelt hiermede op „de Stad”:
„Uitvoerig Prospectus „A”, gratis franco”
en schrijft in op de wettig geoorloofde geheele

Staats- en Premieloten, slechts f 3.—
maandelijksche aflossing — en verzoekt omgaande toezien-
ding van het koopbewijs, recht gevende vanaf de a.s.
trekking op den vollen prijs die er op valt, zonder aftrek.

Een zoo gunstige gelegenheid om zoo spoedig een vermogen
te bereiken, mag vooral in dezen tijd niemand verzuimen

Naam

Woonplaats

Straat

De vijfling.

GEEN NICHTJE

S. V. P.

DOOR
ELLA WHEELER

Een kilometer voorbij het dorp, aan den vier-sprong met den onleesbaren wegwijzer, begon Will Commer te twifelen, of hij den goeden weg wel had. Dat gevoel kennen we allemaal. Hij moest op visite bij vrienden, die zóó diep 't land in woon-den, dat alleen de slager, de bakker en de inspecteur der belastingen ze vinden konden. De weg daarheen ging door een doolhof van lanen en paadjes.

Er waren geen voetgangers, die hij ondervragen kon, en de voorbijschietende auto's kon hij slecht aanhouden. Hij ging langzamer rijden, met 't idee: hoe verder ik kom, hoe verder ik misschien weer terug moet. En toen zag hij aan bakboord een villaatje.

Gelukkig, dacht Will. Hier kon hij inlichtingen krijgen, misschien een kaart inzien. Hij bracht den wagen tot stilstand en stapte uit.

Hij zag, dat het korte laantje, waar hij vóór stond, naar de garage leidde — om naar de voor-deur te komen, moest hij door een klein hekje, dat toegang gaf tot een smal tuinpad. Toen hij het hekje bereikte zag hij een meisje in 't wit een paar tuinhandschoenen uitgooien en hoorde hij haar een vreugdekreet slaken.

Zij rende op hem toe, terwijl hij het hekje open-deed, sloeg haar armen om zijn hals en kuste zijn wang met dat sappige geluid, dat men te hooren krijgt van een kruidentier, die snel een half pond boter neerkletst.

Will raakte lichtelijk van streek. Hij had nogal succes bij dames, maar zooiets deed er toch gééne, voor zij elkaar een poosje kenden. Maar hij vond het niet erg! Hij was alleen maar verbaasd. Zij had een frissche openlucht-kleur, en goudblond haar.

„Neef George!” riep zij uit.

„Hum-um-mmp,” zei Will, en hij poogde orde te vinden in zijn gedachten.

„Wat heerlijk, je na zoo'n tijd weer eens te zien!”

„Nou!” zei Will, nog half versuft. „Ik bedoel, wat is 't heerlijk, u eh... jou te zien!”

„Kom maar gauw mee naar binnen. Je bent eigenlijk een groote rakker! We wisten heelemaal niet, dat je met een auto zou komen, en we wisten geen preciezen tijd ook, en nu zijn vader en moeder naar Forsham gereden, om je van den trein te halen!”

„Da's jammer,” zei het slachtoffer der ver-gissing. „Eh... zal ik naar 't station rijden, om ze op te pikken?” Hij was nog niet heelemaal bij.

„Nee, dat zou ik maar niet doen. Er is best

kans, dat ze niet op den volgenden trein wachten. Dan rijd je ze op den weg voorbij, en dan raken we nog erger in de war. Ze kennen je niet, en jij kent hen niet! En ze kijken natuurlijk uit naar een jongmensch, dat met een massa bagage een trein uit komt. Blijf maar hier, neef, als ik je nog niet verveel. Je bent erg veranderd, sinds je vijftien was.”

Wat moest Will nu doen? Kon hij haar ver-tellen, dat zij een wildvreemde gekust had? Natuurlijk niet! Bovendien wou hij veel te graag, dat zij het nog eens deed. Als hij haar nu de waar-heid vertelde, had hij geen kans meer.

Hij moest maar zien, dat hij zooveel mogelijk bij haar in de gunst kwam, vond hij, en zich dan aan haar genade overleveren, als de echte neef opdaagde.

„Jij bent ook veranderd,” stotterde hij.

„Natuurlijk! Ik was nog maar zóó, toen we elkaar 't laatst gezien hebben. Weet je nog, wat 'n vlegel je was? Je trok me aldoor aan m'n haar!”

„Dat heb ik nóóit gedaan!” zei Will stoutweg.

„Dan weet je 't niet meer! Enfin, je bent er wèl op vooruitgegaan.”

„Merci!”

Zij liepen nu naast elkaar den tuin door.

„En hoe vond je Nieuw-Zeeland?” vroeg het meisje, aan wier haren zoo wreedaardig getrokken was.

„Nieuw-Zeeland? O, eh... gaat wel.”

„Je mocht er best eens wat meer over vertellen.”

„Ja, och,” zei Will wanhopig, „ik bèn niet zoo'n prater. 't Is nogal groot... een massa boter en Papoea's en schapen, en een paar slangen en zoo... Ja, 't is wel een aardig landje.”

Het meisje lachte.

„Je bent nog net zoo'n domoor als vroeger,” zei ze. „'t Is maar goed, dat je die erfenis van tante Betsy hebt. Je zou er in Nieuw-Zeeland nooit gekomen zijn.”

„Ik schoot toch heusch aardig op,” zei Will. „En ik vond 't er prettig. Die groote open ruimte en zoo... Er is niets heerlijkers, dan 's morgens om drie uur op te staan, en koeien te melken, en een aai met een natten staart in je gezicht te krijgen en zoo. 't Zal nu wel een saai leventje worden. Ik wou, dat ik het geld van tante Betsy niét had.”

„Nou,” zei het meisje practisch, „dan ga je weer terug, om koeien te melken! Er is niets, dat je tegenhoudt.”

„Toch wel,” zei Will snel. „Jij.”

„Ik? Hoe kan ik je tegenhouden?”

Hij aarzelde, vóór hij sprak.

„Hoor eens,” zei hij, „ik wou, dat we geen neef en nicht waren.”

„Je bent niet erg complimenteus. Trouwens, wat heeft dat uit te staan met je terugkeer naar...”

„Ik zal 't je uitleggen,” viel hij haar in de rede. „Neef en nicht gaan niet licht van elkaar houden. Ik bedoel — een nicht gaat niet gauw van een neéf houden. Als ik je neef niet was, had ik mis-schien kans...”

„Doe niet zoo achterlijk! Je bent nog erger dan vroeger.”

„En je zei, dat ik er op vooruit was gegaan!”

„Dat was mijn eerste indruk,” zei het meisje blozend. „Nu heb je 't weer bedorven.”

„Ik kon toch niet weten, dat je zoo knap zou zijn? Ik sta er van te kijken!”

Dit leek haar niet zeer te mishagen.

„Ik was als kind nogal leelijk, hè?”

„Leelijk niet!” zei Will. „Je had alleen een

beetje veel armen en beenen, net als die goden, waar de... eh... vroegere Papoea's zoo gek op waren. Eh... zou je me niet nog een kus geven? Een nichtelijk kusje?”

Haar oogleden trilden.

„Ik geloof niet, dat je er een verdient,” zei ze.

„Zal wel niet. Maar als we alleen krijgen, wat we verdienen, komen we er allemaal nogal mager af, is 't niet zoo?”

„Nou, ééntje dan.”

Er volgde een pauze van een paar minuten.

„Foei,” zei 't meisje. „Je wilt zeker nog een eindje den tuin door, voor we naar binnen gaan? Hier heb je de kippen.”

Will bekeek het pluimvee. „O, zijn dat kippen?” zei hij ernstig.

Zij keek hem wantrouwig aan. „Hebben jullie in Nieuw-Zeeland geen kippen?” vroeg ze.

„O jawel, maar die zijn een beetje anders. Die hebben vier pooten, en geen vleugels. Daarom worden ze hier niet ingevoerd. En ze kunnen fluiten, en 'n beetje praten, net als papegaaien. Je moet nooit een Nieuw-Zeelandsche kip kopen, die aan een matroos gehoord heeft.”

„Je houdt me voor den gek!” zei ze, en ze keek hem zoo aan, dat hij haar graag had geknuffeld.

„Hier is de varkensstal,” zei ze even later.

„Dat zie ik. Waar is 't varken?”

„Hebben we verleden maand verkocht. Jammer. Ik hou van varkens.”

„Dan is er nog hoop voor me,” mompelde Will.

„Moeder wou hem niet houden, omdat hij haar te veel aan vader herinnerde.”

„Dan moet oom erg veranderd zijn,” sprak Will voorzichtig.

„Nee, zóó niet! Moeder zei, dat Hercules altijd net zoo'n geluid maakte, als vader, wanneer ze hem om geld vroeg.”

„Dat zou ik nooit doen,” zei Will. „Ik zou glimlachend mijn portefeuille te voorschijn halen, en vragen: Hoeveel? Ik zou een ideale echtgenoot zijn.”

„Ja, dat zeggen ze allemaal!”

Will keek haar onderzoekend aan. „Hoe wéét jij, dat ze dat allemaal zeggen?”

Zij lachte hem uit. „Dacht je soms, dat jij de eerste man was, dien ik van mijn leven ontmoet heb?”

Er loerden dus anderen op haar! Geen wonder. Hij voelde een vage jaloezie en haat tegen mannen, die hij nooit gezien had. Hij kende, naar eigen schatting, zoowat vijfduizend meisjes, en hier was de ééne, en hier stond hij in zoo'n scheeve positie! In zéér korten tijd moest hij haar zóóver winnen, dat ze hem zou kunnen vergeven. En ieder oogeblik konden de ouders met den neef arriveeren. Wat moest hij dan?

„Ik zal de keukenmeid zeggen, dat ze vast thee zet,” zei het meisje. „Een oogenblikje!”

Zij duwde een deur open en ging binnen. Will keek naar 't hekje, waardoor hij binnen was gekomen. Daar stond zijn wagen. Hij kon vluchten, als hij wou. Maar... hij wou niet! En toch...

Besluiteloos slenterde hij naar het hekje. Toen sprong er daar vóór een jongen van een fiets. Hij had een gele envelop in de hand — klaarblijkelijk een telegram. De jongen gaf Will de envelop, over het hekje heen, en zei: „Alstublieft — Renshaw.” Toen sprong hij weer op zijn rijwiel en verdween.

Will stond met het telegram in de hand. Hij keek er op, en zag den naam — „Renshaw”. En toen sprong er een idee in zijn hoofd. Dat telegram was natuurlijk van den neef — bevatte de boodschap, dat hij nog niet kwam! Hoera! 't Was waarschuwend, minstens mogelijk. En nu wist hij den achternaam van het meisje! Hoera!

Hij gaf dat telegram in geen geval af! Wat moest hij er mee? Vernietigen? Lezen? Dat verbood zijn geweten hem...

Hij liep naar de voordeur, met het telegram in zijn zak, en ging een kamer links binnen — klaarblijkelijk het salon. Op den schoorsteenmantel stond een groote pendule, die niet liep.

En toen begon het duiveltje in Will te fluisteren.

't Telegram was waarschijnlijk van den neef. Als hij het afgaf, was hij zóó verloren. Waarom zou hij 't niet onder de pendule stoppen? Dan vonden ze 't later wel. Dan kreeg hij tenminste nog een beetje tijd, om zich bij het meisje, en bij haar ouders, aangenaam te maken, zóó aangenaam, dat hij niet verstoot zou worden, als het oogenblik der bekenis kwam...

Hij schoof het telegram onder de pendule.

Een minuut later kwam het meisje binnen.

„Zoo,” zei ze, „heb je den weg al gevonden? We krijgen direct thee. Vader en moeder schijnen op den volgenden trein te wachten — dat duurt nog wel een uurtje. Hoe laat is 't? Hè, die klok staat ook eeuwig stil!”

Will keek op zijn horloge. „Kwart over vier,” zei hij.

Het meisje deed de pendule open en verzette de wijzers.

„Zoo,” zei Will. „Denk je, dat meneer en mevrouw Fenshaw nog wel een uur wegblijven?”

Dit was listig bedoeld — hij wou mogelijken twijfel ontwapenen, door te laten zien, dat hij den naam wist. Maar een seconde later had hij zich de tong wel willen afbijten. Hij had natuurlijk moeten zeggen

„oom en tante”. Het meisje keerde zich om en staarde hem aan.

„Meneer en mevrouw Renshaw?”

Will bloosde bijna. Hij grinnikte slapjes. Ze schenen niet eens zoo te heeten!

„Och, neem me niet kwalijk — da's zoo'n soort grapje van me... Je vindt 't toch niet erg? Ik noem iedereen voor de grap Renshaw!”

„Ik vind het erg grappig!” antwoordde het meisje. „Weet je waarom? Omdat onze nieuwe keukenmeid Renshaw heet!”

„Da's verbazend toevallig!” zei Will, en hij vroeg zich af, hoe hij aan moest met het telegram onder de pendule.

Dit raadsel werd op 't zelfde moment al voor hem opgelost. Het meisje had de pendule opgetild en geschud.

„Ze moet opgewonden worden,” zei ze. „Ze moet eens flink door elkaar gerammeld worden — net als zeker iemand! Hé! Daar ligt een telegram! 't Is voor de keukenmeid.”

Zij verdween met het telegram, en Will dacht er aan, ook te verdwijnen. Maar hij hield stand — hij was een man, geen muis! — hij moest gauw iets bedenken...

Vóór hij iets bedacht had, was zij terug. Haar gezicht was kalm, maar haar oogen keken vreemd.

„Nu zou ik graag willen weten,” zei ze streng, „hoe dat telegram onder die klok komt.”

„Eh... misschien dorst zij 't niet open te maken, en heeft ze 't daar zoolang neergelegd...”

„'t Moet pàs besteld zijn. Een paar minuten geleden. Ik heb 't niet aangenomen, de keukenmeid ook niet, en Annie ook niet. Hebt u 't aangenomen?”

„Eh...” zei Will.

„Hebt u 't aangenomen?”

„Eh... ja.”

„Waarom hebt u 't weggestopt? Waarom dacht u, dat we Renshaw heetten? U bent mijn neef George niet!”

De vloer opende zich niet, om Will te verslinden. Omdat hij niet anders kon, vatte hij moed.

„Nee — ik ben uw neef George niet — en daar ben ik blij om! Als neef had u niets voor me kunnen

voelen dan een lauw soortje hartelijkheid... Denkt u zich eens even in mijn plaats! Ik stopte hier, om den weg te vragen, en toen zag het liefste meisje op de wereld mij voor haar neef aan, en ze sloeg haar armen om mijn hals, en...”

„Praat alstublieft geen onzin!”

„Ik praat geen onzin. Moest ik u toen soms van me afstooten, en zeggen, dat ik neef George niet was? Dan had u zich geschaamd, en gebloed en zoo... Ik hield me goed, om u die verlegenheid te besparen, en ik hoopte, dat u me aardig zou vinden, vóór ik behoefde te vertellen, dat ik geen neef George was... En ik heb dat telegram weggestopt, omdat ik dacht, dat 't van hem kwam — dat hij vandaag niet kon komen. Ik wou tijd hebben, om in een hoekje van uw hart te sluipen... Nu vraag ik excuus, en nu kunt u me er uit gooien, als u wilt. Alleen... ik heb zoo'n gevoel, dat ik best met u overweg zou kunnen.”

Voorhoofdfronsend keek zij hem aan.

„U bent een eigenaardig mensch,” zei ze. „Wat moet ik nu zeggen?”

„Zeg maar: Ik vergeef en begrijp je, blijf maar theedrinken.”

Buiten knarsten remmen — een auto stopte. Zij scheen het geluid te kennen. „Vlug,” zei ze, „hoe is je échte naam?”

Will zei het haar, en zij snelde den tuin in, om den echten neef en haar ouders te begroeten. Het gaf Will, die door het raam keek, een steekje van jaloezie, dat zij den neef kuste, zooals zij hem gekust had.

Een lachend viertal kwam de kamer binnen, waar Will stond, niet zeer op zijn gemak. Door het gesprek buiten had hij al gehoord, dat het meisje Jane heette.

Heel luchtig verklaarde ze zijn aanwezigheid.

„Mag ik even voorstellen? Meneer Commer. We hebben laatst op die fuif kennis gemaakt, en hij kwam hier voorbij, dus liep hij even binnen om gedag te zeggen. Lief van 'm, vindt u niet?”

Will boog, glimlachte en drukte handen.

„Wat 'n kleine leugenaarster!” dacht hij. „En wat een snoes!”

Honger

„Hoor-die”
„Hoor-die”

hoont

Kannertegen

Kannertegen kan 't niet hebben, dat ze iets ten nadeele van Everlasting zeggen. Hij heeft toch zelf die Everlasting-bedsprei zien worden uit Terracotta met een Grieksch rand uit geel, en hier en daar een fijne mop blauw, alle drie Trolasol-kleuren uit de prachtige serie van 46 kleuren.

En nu komt er toch een bezoeker zeggen: „Zelf gemaakt? Dat geloof ik niet. Die kleuren? Die heb ik nooit anders dan in buitenlandsche zaken van kunst-handwerk aangetroffen.”

Niemand weet beter dan Kannertegen, dat die ongeloovige het mis heeft. „Hoor-die, hoor-die...! met Everlasting kun je juist de mooiste dingen maken!”

Everlasting

KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL”-systeem, dat zón-, wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt” - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

Angst om pedaal te gebruiken
door pijnlijke voeten...

Radox verlost haar van kwellende pijnen!

Een pianiste schreef ons onlangs:
„Mijn broer bracht een pak Radox voor mij mee. Ik ben het direct gaan gebruiken, omdat ik jaren lang last van mijn voeten heb gehad en een zeer pijnlijke likdoorn op mijn linkervoet. Ik sneed dit geregeld weg, maar het kwam altijd weer terug om me te kwellen. Meestal kon ik er het weer door voorspellen. Als ik de pedaal gebruikte, kreeg ik stekende pijnen. Na enkele voetbaden met Radox merkte ik, dat mijn voeten minder gauw moe werden en hoogst verbaasd was ik toen ik op een avond zag dat de likdoorn geheel los zat. Ik kon het nauwelijks gelooven. Ik kan iedereen, die dit leest, aanraden om zich van lastige pijnen in de voeten op dezelfde manier te ontdoen als ik deed.”
Mej. D. B. te L.”

Door snijden worden de likdoorns harder en komen steeds terug. Probeer U ook eens een heerlijk verzachtend Radox voetbad. De zuurstof die Radox vrij maakt, kalmeert de ontstoken zenuwen en sterkt de spieren der voeten. Het weekt ook de doode huid weg om de likdoorn. Na een of meer dagelijksche Radox voetbaden kan de losgeweekte likdoorn gemakkelijk uit de huid worden gelicht. Zoo zorgt Radox voor pijnlooze, sterke, gezonde voeten.

Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

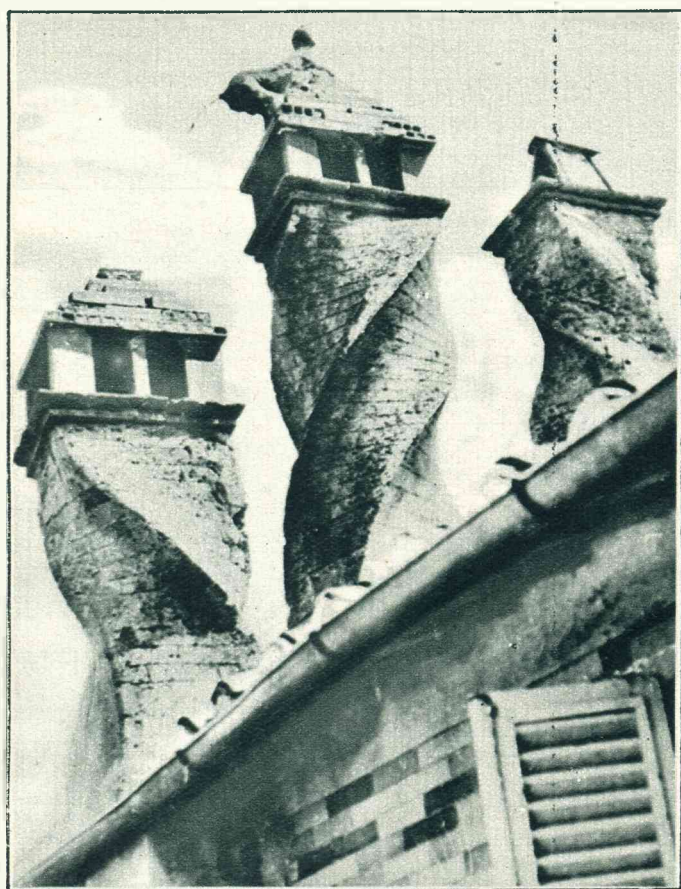
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Op 6 September a.s. herdenkt men in de Schermeer het 500-jarig bestaan van den polder. Wij geven hier, naast een karakteristiek polderlandschap uit deze bekende Noord-Hollandsche streek, een paar dames met haar fleurige oude kleederdracht in de typisch Noord-Hollandsche sjees.

Rariteiten

groote kringetjes boven het huis te blazen, zooals hij het in zijn kamer doet met 'n sigaar.

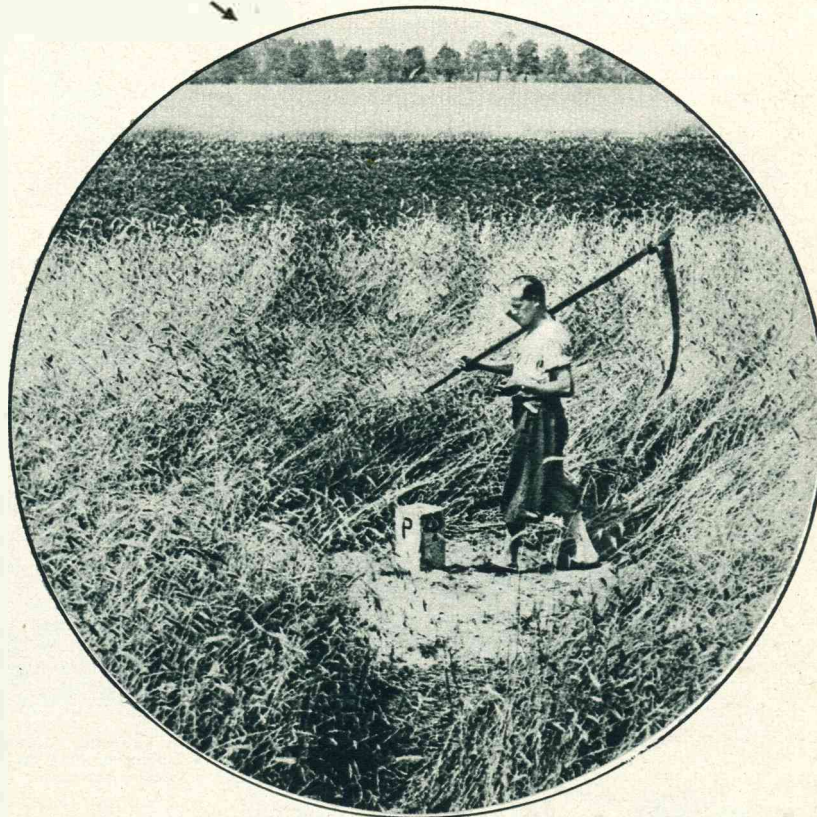
Er is wel geen verschil in droogte of zand, maar rechts liggen toch Egyptische zandkoreltjes in de woestijn en links die van Palestina.

Wentelschoorsteenen vindt men te Orvieto in Italië; de bouwer heeft de spiraalvormige dakversieringen waarschijnlijk gemaakt om mooie,

Voorbeelden van eigenaardige grenzen vindt men overal; een der raarste gevallen is wel 'n deel van de Duitsch-Poolsche grens bij Nieborowitz (Ober-Silezië), waar de grens dwars over den put van een boerderij loopt. Vroeger was 't nog gekker, want toen stond de put in Polen en moest de boer, die nog juist in Duitschland woonde, formeel zijn pas toonen om water uit zijn eigen put te halen.

Dicht bij de boerderij ligt een korenveld, dat half Duitsch half Poolsch is, zoodat de boer in den tijd van den oogst 'n vergunning tot invoer en uitvoer moet hebben.

Bobsleeën zonder sneeuw kan men tegenwoordig in Londen, waar men in een speeltuin een houten bobslee-baan heeft gemaakt. Na de suizende vaart over de steile baan komt men zacht en gemakkelijk terecht op een groot vangzeil.

De voetbal rolt weer. Kiekje uit het Arol-bekertornooi. Ajax tegen H.F.C. De H.F.C.'ers voor het Ajax-doel in actie:

„Laat niet als dank" enz. Deze spreuk van den A.N.W.B. kan moeilijk gelden voor de voetbalenthousiasten, die van 'smorgens vroeg af de verrichtingen van hun favorieten moeten volgen. Een „stilleven" na afloop van den eersten dag der wedstrijden om den Arol-beker.

SPORT VAN ZONDAG

HET SPEL GAAT BEGINNEN

Koning Voetbal heeft in de hoofdstad officieel zijn joyeuse entrée gemaakt en wel, zooals dit tijdens de laatste jaren gebruikelijk is, in het A.R.O.L.-tornooi op het A.F.C.-terrein.

Het is verheugend dat de belangstelling voor deze interessante wedstrijdenreeks zich nog steeds in stijgende lijn beweegt. Aanvankelijk stond de hoofdstedeling nog wat sceptisch tegenover dit voetbalfestijn, doch thans heeft het A.R.O.L.-tornooi burgerrecht verkregen en hoewel Zondag het schroeiende Augustuszonnetje meer naar bosch en hei of strand deed verlangen dan naar een uitgesproken wintersport, was het A.F.C.-veld tjokvol.

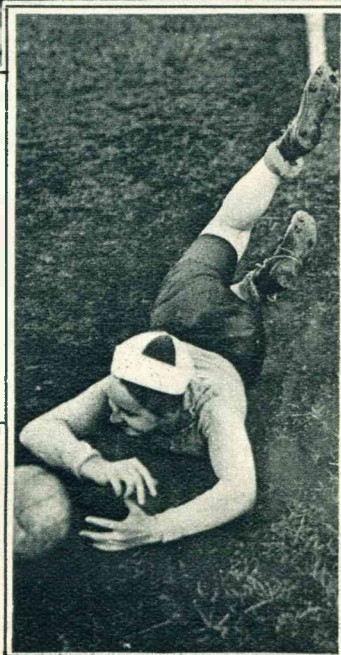
Het waren oude bekenden, die Zondag den eersten dag van het tornooi volkomen deden slagen. H.F.C., H.B.S., Z.F.C., N.A.C., om van de Amsterdamsche ploegen niet te spreken, gaven acte de présence. We hebben ze hier alle reeds eerder gezien. Het feit dat ze zoo mogelijk elk jaar terugkomen, bewijst wel dat de wedstrijden niet alleen voor het publiek een sportief evenement zijn.

Veel stof tot nadenken geven de eerste uitslagen nog niet. De jonge N.A.C.-ploeg heeft een uitstekenden indruk achtergelaten. Een finale tusschen dit Bredasche team en Ajax is

De nationale en onderlinge wedstrijden van de Zaanlandsche Zeilvereniging op het Alkmaarder meer. Een fraaie kiek van twee schepen, die in een spannenden strijd zijn gewikkeld.

De Hollandsche roeiers op de Europeesche kampioenschappen te Budapest. Een oogenblik uitrusten na de training. Van l.n.r. de heeren A. Dekker (De Hoop), J. de Vries ('t Spaarne, skiffeur) en N. Jens, die met Dekker de stuurmanlooze twee vormde.

Hoewel de voetballende dames door velen niet heelemaal voor vol worden aangezien, zetten zij te Amsterdam hun oefeningen krachtig voort. De keeper wordt op „lage ballen" getraind

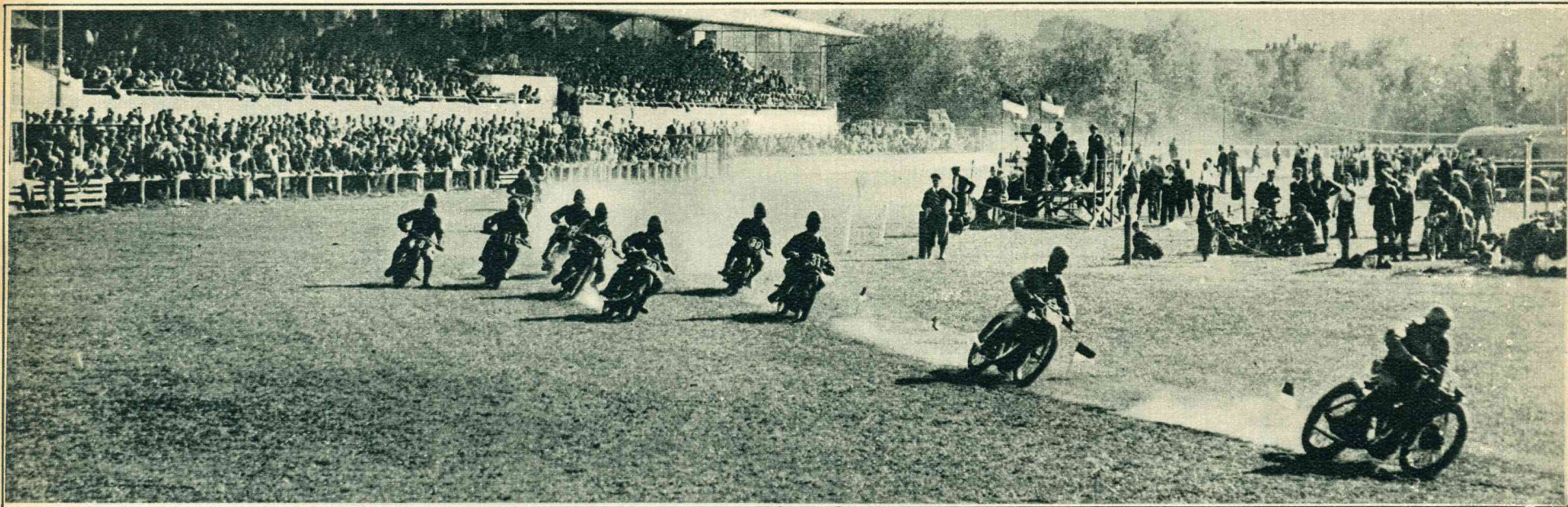
wel één van de grootste mogelijkheden. De roodwitte Amsterdammers speelden tegen H.F.C. een vlot partijtje. De Haarlemmers misten echter tengevolge van den cricketwedstrijd Haarlem—Rood en Wit eenige spelers en moesten het tot overmaat van ramp nog zonder hun goalgetter Koper stellen. Natuurlijk was door een en ander de herboren eerste-klusser danig verzwakt, zoodat de 3—1 overwinning, welke de Ajacieden bevochten, weinig zegt. Overigens zat er wel gang in het Ajax-team, dat volgende week wel gelegenheid zal geven wat dieper op zijn verrichtingen in te gaan.

H.B.S. klopte Blauw Wit met 1—0. Aan de cijfers te zien geen slechte prestatie van de zebra's, die echter geen H.B.S.

op z'n best tegenover zich vonden.

Van de tweede-klassers hebben Zeeburgia en D.W.S. de beste prestatie geleverd. De Whites hielden Z.F.C. in bedwang en zagen zich tenslotte door het — door 't publiek hoog op prijs gestelde — strafschooppennaspel in de volgende ronde geplaatst.

De motorsnelheidswedstrijden van Alcmaria V.V.V. op het gemeentelijk sportpark te Alkmaar. Moment na den start der lange-baan-races, op welk nummer 12 renners gelijk startten.

De vereeniging 't Koggeschip organiseerde in samenwerking met A. Z. een zwemfeest in het Bad Zuid. Kiekje tijdens een technische demonstratie van de Amsterdamsche Reddingsbrigade.

De zwemwedstrijden van 't Koggeschip en A.Z. in het Zuiderbad. Meijuffrouw J. v. d. Kamp in actie bij een salto.

De zwemclub „Haarlem“, welke Zondag van H. V. G. B. won en zich hierdoor ongeslagen aan 't hoofd plaatste van haar 2e klasse afdeling

Den tweeden wedstrijd verloren de Zeeburgianen van

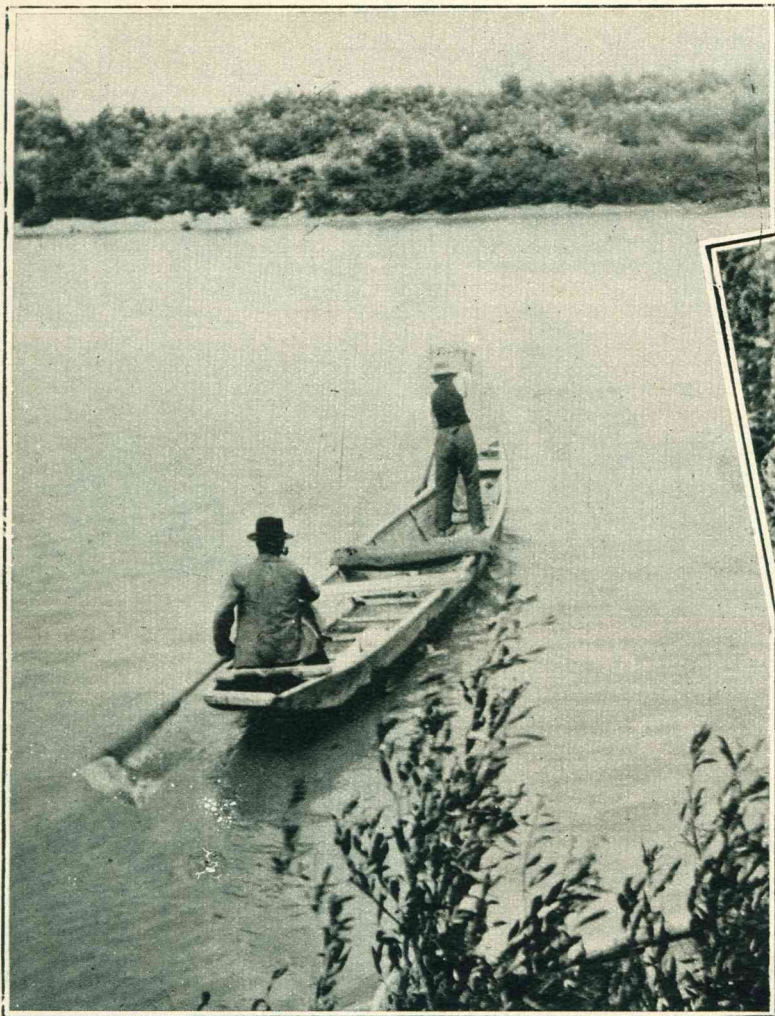
N.A.C. met 0—1. Ook geen slecht resultaat dus. Dat de witte ploeg straks met D.W.S. in de tweede klasse een spannende race naar den

kampioenstitel gaat houden, is vrijwel zeker. De D. W. S.'ers hadden met V. V. A. niet al te veel moeite en wonnen met 5—2. Vooral wanneer de D. W. S.-ploeg volgende week tegenover een sterke tegenstander komt te staan, zal men een beteren indruk van de kwaliteiten van dit team kunnen krijgen. Het verloop van Zondag stempelt V. V. A. en A. F. C. tot de zwakkere elftallen. De A. F. C.-ploeg heeft tegen N. A. C. weinig schoons laten zien, terwijl V. V. A. uitgesproken de mindere van D. W. S. bleek. Moeten wij dit als een voorteken beschouwen van 'n slecht seizoen? Gelukkig niet, doch de opening van het voetbal-

seizoen in de hoofdstad heeft ons toch wel geleerd dat, de hoofdstedelijke adspirant-eerste-klasseur waarschijnlijk noch aan den Wandelweg, noch aan de Kruislaan moet worden gezocht.

Op het terrein van Sport Vereent te Santpoort is Zondag de jaarlijksche korfbaldag gehouden, waaraan door niet minder dan 68 twaalfallen werd deelgenomen. Onze fotograaf kieke er deze groep korfbal-enthousiasten.

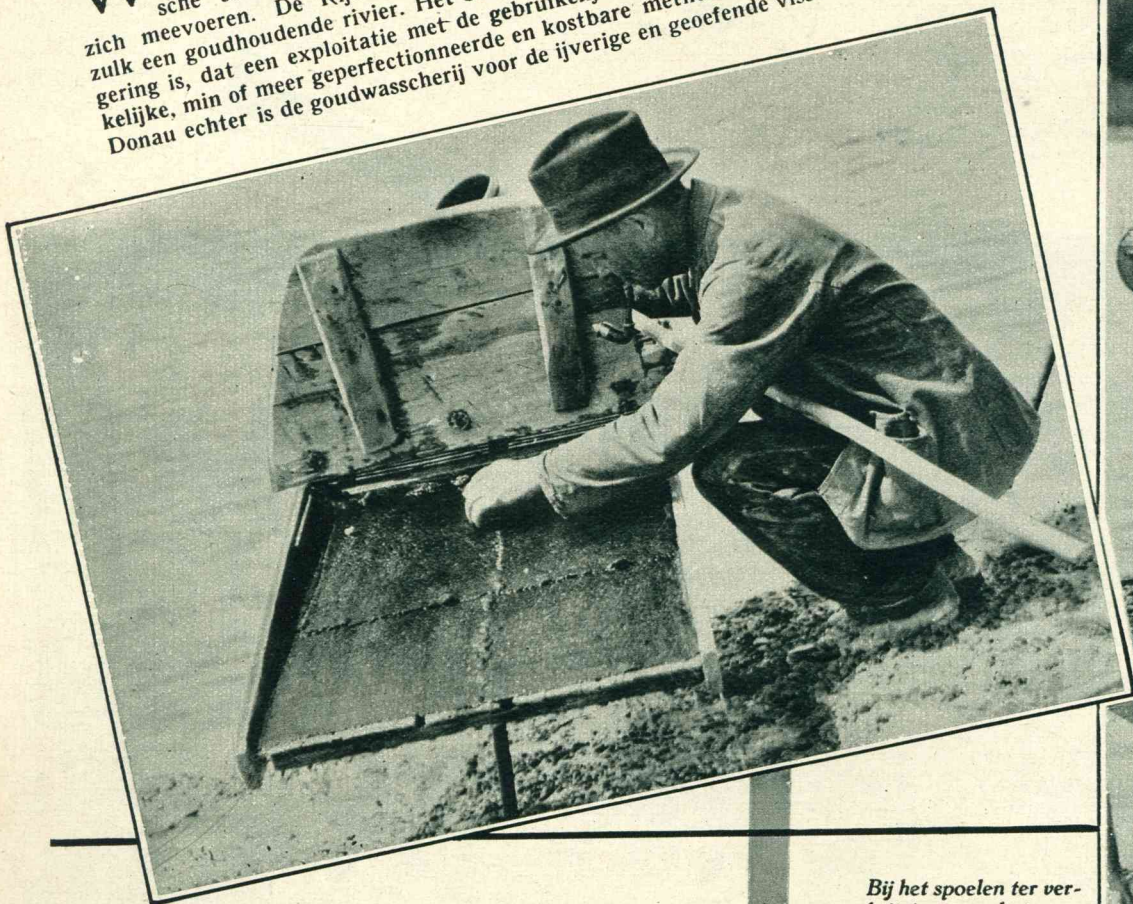
Donauvisschers roeien naar een der vele eilanden in de breede rivier, waar ze een rijke goudwaschplaats hebben ontdekt.

Het gereedschap, dat de goudvisschers noodig hebben, verbergen zij op een geheime plaats in het struikgewas langs de oever.

GOUD IN EUROPA

Weinigen zal het bekend zijn, dat verschillende Europeesche stroomden goud met zich meevoeren. De Rijn is o.a. zulk een goudhoudende rivier. Het bezwaar is echter, dat het gehalte meestal zóó gering is, dat een exploitatie met de gebruikelijke instrumenten en naar de gebruikelijke, min of meer geperfectioneerde en kostbare methodes, niet loonend is. In den Donau echter is de goudwasscherij voor de ijverige en geoefende visschers het nog wel.

De werktuigen bij het goudwasschen zijn slechts zeer eenvoudig. Een waschapparaat, om aangespoeld goudstof te reinigen van zand, leem en andere onzuiverheden.

Bij het spoelen ter verkrijging van het zoozeer begeerde goudstof, dat nochtans zoo moeilijk te winnen is.

Het goudzoeken in den stroom is een taai en moeilijk werk. De enkeling heeft met dien arbeid gewoonlijk weinig succes; gewoonlijk zijn het geheele families, die er zich mee bezighouden en tevreden zijn met een bescheiden winst. Men zegt, dat bij gestaag werken, wanneer het geluk een beetje meeloopt, het op één dag gewonnen goud 8 à 10 gram bedraagt. Veel is het zeker niet, maar toch nog wel zooveel, dat talrijke visschers aan de Donauoeveren er zich mee bezig houden.

Dat is weer het eerste beetje. Na vele uren van moeizamen arbeid toont de zoon aan zijn moeder het op een houten schop liggende fijn uitgewasschen goudstof.

't Wordt tijd om naar huis terug te keeren. De installatie wordt opgebroken.

aan de visschersfamilies toestemming gegeven om goud te wasschen en, wat er gevonden wordt, ook te behouden. Hoe lang zal het nog duren, vooraleer ook hier de karavanen goudzoekers naar de oevers van den Do-

Nog een laatste wassing thuis, onder de algemeene belangstelling van oud en jong.

Allen kijken vol spanning toe, hoe ten slotte op den schotel 't kleine hoopje schitterend goudstof overblijft — na ongeveer 14 tot 18 uren arbeid. Ook het goud wordt duur betaald!

Het zoogenaamde zeefgoud wordt van de specifiek veel lichtere mineraliën, waarin het is opgesloten, door wasschen vrijgemaakt.

Het wasschen geschiedt het eenvoudigst, zij het dan ook met de grootste kans op verlies, in de z.g. goudpan, een soort platte schotel met sterk vernauwd onderstuk of een half cirkelvormige goot, die met de hand in een stootende beweging wordt gehouden. Beter gaat het al met de z.g. wieg, een op rolhouten heen en weer bewogen, rechtopstaande kast met zeefbodem, waarop de groote kiezelstenen blijven liggen, terwijl het zand en het leem afvloeien en de fijne gouddeeltjes door de zeef op een stuk grof linnen op den grond terecht komen. Nog beter geschikt voor het gebruik is de „Longtom”, een sterk hellende, lange goot, aan welker uiteinde een zeef het grove gesteente terughoudt, terwijl de fijnere deelen in een tweede goot met dwarslatten worden doorgespoeld, op welke dwarslatten het goud blijft hangen. In een aparten bak of pan wordt dit dan nog nagewasschen.

De Hongaarsche regeering heeft voorloopig

nau zullen trekken, om aan den goudhoudenden stroom zijn kostbaar metaal te ontnemen? Misschien nooit, als de rivier zooveel werk noodig maakt om zoo weinig goud te winnen, en waar-schijnlijk is het voor land en volk ook beter, dat de goudzoekers nooit komen. Dat hebben Alaska en andere landen, waarheen alle mogelijke elementen samenkwamen om het gele metaal te vinden, wel geleerd.

De zeefdoek wordt thuis zorgvuldig nagespoeld, om toch maar niets van het kostbare stof verloren te laten gaan.

O, dierbaar plekje grond.